

Kadınların dayanışması, halkların kardeşliği yargılanamaz!

sayfa 8-9

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Korteks, Silver, Erenler Halı ve Tor Demir fabrikalarından, İstanbul, Çorlu, Bursa, Bilecik, Manisa'dan işyerlerinden, İstanbul ve Antalya'dan turizm işçilerinden haberler...

sayfa 2-3

Haziran 2016 / Sayı: 80

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Bireysel emeklilik **SOYGUN**una

Kıralık işçi **VURGUN**una

Kıdem tazminatının **GASP**ına

Karşı!

MÜCADELEYE!

Soygun, vurgun, gasp düzeni!

Geçtiğimiz ay meclisten apar topar geçirilen kıralık işçi vurgununu, bireysel emeklilik soygunu izliyor. İktidar emekçileri zorunlu bireysel emeklilik sistemine dâhil ederek adeta soyup soğana çevirecek. Asgari ücretlinin hâli vahim. Asgari geçim indirimi kazğından sonra, vergi dilimine de giren asgari ücretli bir de bireysel emeklilik soygununa 100 lirasını prim olarak kaptırsa Ekim ayından itibaren 1.007 lirayla ev geçindirmeye çalışacak. Başa döndük! Ocak ayından itibaren iğneden ipliği yapılan zamlarla alım gücünün daha da düşmesi ise cabası.

Ancak kıralık işçi vurgunundan

da bireysel emeklilik soygunundan da daha büyük bir hak gaspı sırada bekliyor. O da kıdem tazminatının kaldırılıp fona devredilmesi. Kıralık işçilik yasası çıktıktan sonra işçi çıkartmalar, çıkartılanların yerini kıralık işçilerle doldurmak üzere hızlandı. Ama şimdi işten çıkartmak o kadar kolay değil, kıdem tazminatı ödemek gerekiyor. Esas kıdem tazminatı fona devredilir devredilmez, işten çıkartmalar görülmedik bir hız kazanacak. İşçinin patron karşısında hiçbir pazarlık gücü kalmayacak. Ücretler görülmedik şekilde düşecek.

AKP iktidarı ve Erdoğan'ın tele-

vizyon ekranlarından, kürsülerden, podyumlardan ne dediklerine bakmayın. Her gün sansasyon yaratan yeni açıklamalar yapıyorlar. Bir laikleğe bir kadınlara saldırıyorlar. Her gün toprağa düşen emekçi çocuklarının üstünü terör demagojisiyle kapatıyorlar. Gerçek şu ki en önemli gündemleri işçinin haklarına saldırmak. Sömürüyü arttırmak. Baksanıza yemeyip içmeyip sabah akşam işçinin hangi hakkını alsak diye projeler üretiyorlar. Gece yaraları meclisten torba yasalar oylayarak vurgun, soygun, gasp maddelerini geçiriyorlar.

İşçi ücretiyle geçinemiyor. Ama daha önemlisi ülkede ücretini tam olarak alabilmek bile bir mesele. 6 aydır ücretlerini alamayan maden

işçileri açlık grevi yaptı ve ülkenin gündeminde zar zor yer buldu. On binlerce turizm işçisi Antalya'da, turistik bölgelerde ücret alamıyor. Yarım alıyor. Bankadan aldığı elden geri veriyor. Çalışma saatleri 12 saat, mesai ücreti alabilense yok denecek kadar az.

AKP iktidarının ve Erdoğan'ın iç ve dış politikasının rezilliğinin faturasını hem canıyla hem malıyla işçi emekçi ödüyor. Bir vurgun, soygun, talan ve gasp düzeni kurmuşlar. Bu düzen devam etsin diye uğraşp duruyorlar. Ama bu düzen böyle gitmez. Kıralık işçide vurgunu vurduk, bireysel emeklilik soygunuyla kasaları doldurur, kıdem tazminatını tereyağından kıl çeker gibi alırız diye

düşünüyorsa yanılıyorlar. İşçi sınıfının okkalı bir tokadını yemedikleri için bu kadar şımarıldılar.

İşçi sınıfı uluslararası bir sınıftır. Fransa'da benzer hak gaspı yasalarına karşı direnişin, grevlerin ne kadar etkili olduğu ortada. Bizde olmaz demeyin. Bizde de geçmişte Kavelleri, 15-16 Haziranları, madenci yürüyüşlerini, Bahar Eylemleri'ni, Tekel direnişini yapan, geçtiğimiz yıl metal grevleriyle memleketi sarsan bir işçi sınıfı var. Gücümüze güvenelim! Birleşelim! Direnelim! Soyguna, vurguna geçit vermeyelim! Kıdem tazminatımızı gasp ettirmeyelim! Soygun, vurgun, gasp düzenini yıkıp eşit, özgür, sömürsüz ve savaşız bir geleceğe ulaşalım!

CHP ve MHP

Erdoğan ve AKP'nin koltuk değnekleri, emperyalizmin sadık hizmetkârları

11

Fransız kalma,
Fransız ol!

15

İşçinin kıdemi
genel grev sebebi!

16

Bireysel emeklilik
soygunu geliyor!

16

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir işçi

Asıl sorun sermaye düzeni

Fabrikamızın kaporta bölümündeki UET şefinin, işçi arkadaşımızın sakallarını uzun olduğu için kesmesi yönündeki uyarısı ölümle sonuçlandı. Yaşanan sakal tartışması yüzünden meydana gelen bu kavgada bir kişinin hayatını kaybetmesi diğer arkadaşın hayatının karması bizi derinden üzdü. Biz işçileri bu duruma dü-

şüren asıl sorun kaynağı bu düzenin ta kendisi. Uzayan çalışma saatleri ve gece vardiyaları bizlerin fiziksel ve ruhsal sağlığını bozuyor. Fazla çalışmak, insanın kendini dış dünyadan soyutlayıp içine kapanmasına yani asosyal hâle gelmesine yol açıyor. Dolayısıyla diğer insanlarla iletişime geçemiyor ve kendimizi ifade etmekte zorlanıyoruz. Sosyal çevreden kopuk, yorgun, mutsuz, bunalımlı, geçim derdi bitmeyen, işyeri ve ev arasına sıkışmış tekdüze bir hayat yaşıyoruz. Tüm

bunlar saldırganlık, öfke, uykusuzluk, dikkat eksikliği gibi çeşitli sorunları da beraberinde getiriyor. Üzerine bir de fabrikalarda uygulanan çeşitli baskılar eklenince öfke kontrolünü sağlamak çok daha güç oluyor. Elbette yaşanan olay çok üzücüdür ve doğru değildir. Ancak bu şartlar altında çalışmaya devam edersek daha birçok üzücü olay da diğerlerine eklenecektir. Günlük hayatımızda dahi stres sebebiyle eşimizle, sevdiklerimizle, çevremizdeki insanlarla tartışmıyor muyuz? Bu düzen her yönüyle hayatımızı, sağlığımızı, psikolojimizi, bizi biz yapan değerlerimizi çürütüyor. Bizleri yok eden bu kokuşmuş düzene karşı birlik olup mücadele etmekten başka çaremiz yok.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Kurtuluşa giden yol işçi denetimi!

Tofaş'ta şikâyetler üzerine gelen Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin raporu yayınlandı. İşyerinde sendikal faaliyetlere, çalışanlara, yetkisi bulunan sendikaların ve yöneticilerinin baskı uyguladığına dair bir delil olmadığı, her şeyin anayasal çerçevede devam ettiği ve bunun gibi bir takım komik cümleler içeren bir rapor hazırlanmışlar. Böyle bir kararı bekliyorduk. İt iti ısırılmaz. Ankara'da ne zaman işçi lehine kanun ya da iyi bir karar çıksın, sonuç genelde hep aynı. Anayasal olarak verilen bu kanun neden takip edilmez? Neden işçi istediği sendikayı seçemez? Siyasi olduğu aşikâr. Çünkü Koç Holding gibi büyük sermaye sahipleri devletle el ele, kol kola hareket ediyorlar. Devlet gerçekten özgürlükçü olsa, sandıklar kurulur. Çalışan işçiler seçse istediği sendikayı 81 ihtilâlden önce

olduğu gibi, yarın kurulsun Tofaş'a sandık, %90 Türk Metal kaybeder. Üstelik sadece Tofaş'ta değil çoğu yetkili olduğu fabrikalarda da. Ama iş böyle olmayınca, anayasal hakkı da olsa işçilerin, kâğıt üzerinde kalıyor. Baskı, işini kaybetme korkusu, özgür düşüncenin önüne geçiyor. Baskıların nele mâl olduğunu gördük. Renault'daki olay, sadece sakal yüzünden yaşanan bir elim durum değil, oraya gelene kadar bu işçiler neler

çektik, neler gördü. İnsan hayatı bile önemli değil. Koltuk sevdasının yanında, o kadar işinden olan işçiler ve bunları bilen hükümet. Devlet yöneticilerinin bu durumlardan haberdar olmadıklarını söylemek ahmaklık olur, aptallık olur. İşçinin tek dostu yine işçidir. Bizler sendikalarımızı da, fabrikalarımızı da işçiler olarak denetlemeliyiz. Kurtuluşumuza giden yol ancak ve ancak bu yollardan geçer.

Manisa'dan bir metal işçisi

Tor Demir işçilerinin mücadelesi dalga dalga yayılacak

Tor Demir işçileri anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye oldular. Patron ise işçilerin birleşmesini önlemek için önce 13 işçiyi işten attı sonra da içeri-

de bulunan işçiler üzerinde baskı kurmaya başladı. Tüm baskılara rağmen Tor Demir işçileri hakları için direniyor.

Bizler Tor Demir'de yaşanan

süreci dışarıdan takip ediyoruz. Zira direnişçi işçilerin yanına gitsek patronların yalakaları bizleri ispiyonlayacak ve işimizden olacağız. Özellikle Tor Demir çevresindeki fabrikaların patronları işçi servislerini Tor Demir önünden geçirmemeye çalışıyor. Tor Demir'e yakın olan ve sendikasız fabrikalarda işçilerin mola yerleri bile değiştiriliyor. Bu tarz yöntemlerle Tor Demir direnişinden işçileri uzak tutacaklarını sanıyorlar. Her ne kadar Tor Demir işçilerinin yanında fiziken olmasak da süreci çok yakından izliyoruz. Ve şunu çok iyi biliyoruz ki Tor Demir işçilerinin mücadelesi Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde dalga dalga yayılacak...

Bilecik Bozüyük'ten bir metal işçisi

Umutlarımızla yola çıktık, kararlılığımızla sürdüreceğiz!

Bozüyük'te Midal Kablo'da başlayan sendikalaşma mücadelesi karşısında tüm organize sanayi patronları birleşti. Bunlara Bozüyük Belediyesi de dâhil. Kendi aralarında toplantılar yapıp, Birleşik Metal'i Bozüyük'e sokmayacağız diye kararlar alıyorlar. Yine organize sanayide bulunan bazı patronlar Türk Metal'le irtibata geçti. Patron ve belediyeye sarı sendika da eklendi. Her şey Birleşik Metal'i engellemek için.

Ama biz de yolumuzdan dönmeyeceğiz. Davamız mahkemede sürüyor. Fabrika içinde işçilerin hepsi sendika istiyor. Onlar bizi ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın inadına daha fazla fabrikaya Birleşik Metal'i sokacağız. Sonuçta anayasal hakkımızı kullanıyoruz. Umut her şeyin üstündedir, umudunu yitiren hiç kimse başarıya ulaşamaz. Bizler umutlarımızla bu yola çıktık, kararlılığımızla sürdüreceğiz.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İkili ilişkilerin masaya yatırılması şart

Şuanda fabrikada 350 lira Ramazan erzak yardımı, ayakkabı çeki, sonrasında banka promosyonu ile yeni projenin hediyesi olarak cumhuriyet altını bekleniyor. Bunlar rutin gelişmeler. Parapuldan önemli şeyler var her zaman için. En önemli konu sakal meselesi yüzünden çıkan kavgada şefin hayatını kaybetmesi. Bu olay zaten şeflerle işçiler arasındaki noktalara gelebildiğinin bir ispatı. Şeflerin kendilerini çok yukarıda görmeleri ve işçiye gereken saygıyı göstermemeleri en büyük sorun. Elbette kişiden kişiye farklar var. Şefler arasında da işçiler arasında da iyiler kötüler çıkabilir. Ama bu ikili ilişkilerin mu-

hakkak masaya yatırılması şart. Birçok kişi benzer tartışmaları daha önceden yaşamıştır. Herkes kendine hâkim olmalı. İş büyümeli. Ama fabrikadaki baskı ve stres ortamının da bu olayları tetiklediği bir gerçek. Biz geçtiğimiz yıl bu aylarda hep birlikte verdığımız büyük bir mücadele ile anılıyorduk. Tüm Türkiye'nin gündemine oturmuştuk. Türk Metal'in adamlarının dışarıda saldırdığı gün dışında, fabrika içinde o kadar zor ve gergin günlerde bir kişinin bile burnu kanamadı. İşçinin iradesi tanınır. Seçtiğimiz sendika Birleşik Metal yetkili ve etkili olursa fabrika içindeki ilişkiler de çok daha iyi olacak ve bir düzene girecektir.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

HEDEF 2017

Tüm işçilerin dilinde bu kelime var. Tofaş fabrikasında da böyle. Esarettten, kölelikten kurtulmak için büyük bir fırsat 2017 bizim için. İşçiler için ne kadar önemli olsa da sendikalar ve işveren için de büyük bir tehlike 2017. Çünkü işçi artık kafa kaldırılabiliyor ve yasayı kanunu daha iyi bilip araştırıp istediği sendikaya geçme özgürlüğünün bulunduğu farkındalar. İşçilerin seçecekleri yeni sendikalar da pek rahat edemeyecek artık. Dedğim gibi işçi uyandı. Yeni sendika gecenin bir yarısı kafasına göre kimseye sormadan sözleşme imzalayamayacak artık. İşçiye sormadan haber vermeden patronların istediği çok düşük yüzdelik dilimleri kabul edemeyecek artık sendikalar.

Denetlenecekler artık işçiler tarafından çünkü. Hesap soracak işçiler çünkü. Benim hakkımı na-

sıl savundun anlat, belgele, göster diyecek işçiler çünkü. Sana ödediğim aidatlar nereye gidiyor diyecekler çünkü. İşçiler artık uyandı... Bursa'nın en büyük fabrikalarından biri olan Tofaş'ta da bu durum hakim. İşveren tedirgin. Hakimiyetin ve kontrolün işçinin eline geçeceğinin farkındalar ama şu an sular durgun. Mutlak işverenin de bir planı olacak ama artık söz gerçek patronların yani üreten, çalışan, ter döken emekçilerin eline geçecek. Bugün ayakta olan işçiler yarın getirdikleri sendikaların da işveren yanlısı olduğunu, grev dahi yapamayan bir sendika olduğunu gördüğü anda asıl gerçek işçi hakimiyeti o zaman başlamış olacak ve büyük işçi birliği kurulup, kötüye giden bu çarkı düzeltereklerdir. Şimdilik Tofaş'ta ve her yerde tek bir söz... HEDEF 2017

Fabrikalardan haberler

Bursa Korteks'ten bir tekstil mühendisi

İçer boşaltılmış iş güvenliği bir işçinin daha sağlığına mâl oldu!

Gördüklerini inkâr edebilecek kadar körelmiş gözlerin mevcudiyetinde alın teri dökmeye devam eden biz emekçiler buna da şahit olduk. İş güvenliği, sağlığı dedikleri kavramla içeri boşaltarak aldıkları önlemler bir arkadaşımızın parmağının kopmasına neden oldu. Ne uğruna? Bir hiç! Sadece gereksiz bir aceleyle, son dakika-

lara sığdırılmak istenen bir iş yükünden bir işçi kardeşimiz parmağını kaybetti. Üstelik "Kendinizi bu kadar önemsemeyin!" diyen bir zihniyetin dile gelmesinden kısa bir süre sonra. Şuana kadar da hastane masraflarının ödenmesi dışında maddi ve manevi herhangi bir destek yapılmadı. Bu düzen bir arada olmayı öğrenemediğimiz

sürece devam edecek. Vicdanını kaybetmiş kuklaların karşısında en keskin silahımız örgütlenmemiz ve bilinçlenmemiz olacaktır. Gelin bu sömürü düzenini haziran ruhuna biz emekçilerin taleplerini katarak direnelim! Gelin insanın değersizleştirildiği düzene karşı beraber mücadele edelim!

İstanbul Gaziosmanpaşa'dan bir tekstil işçisi

Daha ne kadar uzun saatler çalışacağız!

Merhaba işçi kardeşlerim, ben Gaziosmanpaşa'da merdiven altı bir atölyede çalışan bir tekstil iş-

çisiyim. Sizin de bildiği gibi çok zor, sağlıksız koşullarda işçi güvenliğinden ve sağlığından yoksun çalışmaktayız. Bizleri en fazla yoran ise uzun mesai saatleri. Günde yaklaşık 12 saat çalışıyoruz bu da yetmezmiş gibi akşamları ek mesai ve hafta sonu mesai oluyor. Tekstil işçisi sanki üvey evlat bu

memlekette! Uzun çalışma saatleri, güvencesiz çalışma, piyasada iş olmayınca çalışmadığın günün parasını bizden kesmeler, yeter artık bıktık! Bize üvey evlat muamelesi yapmayın! Yeter artık günde 12 saat çalışmak istemiyoruz! Sigortasız çalışmak istemiyoruz! İşçi kardeşlerim bizler hakkımızı almak için birlik olmalıyız, birlikte güç doğar zor şartlar altında çalışmayalım.

Antalya'dan bir otel işçisi

Kiralık işçinin yeni adı İşkur

Her sezon olduğu gibi bu sezon da otellerimize geri döndük. Ama bu sezon son iki sezondur çalıştığım otel beni işe İşkur üzerinden alacağını söyledi. Yani şuanda çalıştığım otele otelin personeli olarak değil İşkur elemanı olarak başladım. Ama ne şartlarda! Normal sigorta değil kaza sigortası yani hasta olduğumda değil elime bıçak saplandığında kullanabileceğim, sigorta primi yatırılmayan, emekli olmama izin vermeyen bir

sigorta. Bunun yanında senelerdir uğraşıp kazandığım kıdem ve ücreti hiçe sayarak geçen sezon 1.800 lira aldığım yerde 1.300 lira asgari ücrete başlattılar. Yani İşkur hükümetin kiralık işçi ofislerine döndü. Hükümet benim ve benim gibi işçilerin üzerinden turizm patronlarına bir güzellik yaptı. Devlet benim haklarımı alıp yeni otel açınlar diye turizm ve otel patronlarına verdi. Şimdi benim ve benim gibi turizm işçile-

rinin bu duruma artık yeter demeye vakti geldi. Onlar mağdur rolünü bile beraber oynarlarken biz turizm ve otel işçileri neden ayrı ayrı duracağız. Turizm patronlarına karşı bizim de birleşip örgütlü mücadele verme vaktimiz geldi.

Çorlu Silver'den bir işçi

Önceliğimiz kıdem hakkımızı savunmak olmalı!

Kıdem tazminatlarının kaldırılması sürekli gündemde tutuluyor. Bunu yapabilmenin zemini hazırlanıyor. İşçiler kıdem tazminatı fona devredilince o güne kadar hak ettikleri kıdem tazminatlarını hemen alacakları yanlışlığına düşürülüyor. İşinden memnun olmayan, bırakmak isteyen, daha iyi koşullarda çalışan fabrikalara gitmek isteyen bunun çok iyi bir fırsat olduğunu düşünüyor. Ve bu yasanın bir an önce onaylanmasını bekliyor. İşçiler o güne kadar biriken kıdem tazminatlarını ancak işten çıkarıldıklarında alabileceklerini bilmiyor. Bunu duyurmak da elbette kimsenin işine gelmiyor. Bizler işyerlerimizde ve diğer fabrikalarda çalışan arkadaşlarımıza da olabildiğince anlatıyoruz. Bi-

zim anlattıklarımız da başka arkadaşlara anlatıyor. İşçi arkadaşlarımızın tepkisi inanılmaz. Bunu bir de kiralık işçi yasası ile birlikte anlatınca bu kadarına da cesaret edemezler artık diyorlar. Ama cesaret ediyorlar işte. Ve cesaretlerini de bizim birleşip karşılarına geçmememizden alıyorlar. Eğer biz iş-

çiler birleşip karşı durmayı başaramazsak kiralık işçilik yasasında olduğu gibi kıdem tazminatını da bir çırpıda geçirmeye kalkışacaklar. Birleşmekten, kıdem tazminatı hakkımızı en büyük önceliğimiz olarak savunmaktan ve bunun için tüm güçlerimizi seferber etmekten başka yol yok.

İstanbul Çınar Otel'den bir işçi

Sendikalı olmak hakkımızdır!

Merhaba turizm işçisi kardeşlerim. Ben Çınar Otel'de çalışıyorum. Otelde Tüm Emek Sen'e üye olduk ve yetkiyi aldık. Daha sonra patron yetkiye itiraz etti. Biz de tabii ki durmadık. Biz de bu defa sendikalaşma mücadelemizi hukuksal alanda vermeye başladık. Aylarca süren davanın son duruşması 17 Mayıs'ta Çağlayan Adliyesi'nde görüldü.

Dava biz işçilerin lehine sonuçlandı. Yani yetkiyi aldık. Bu süreçte hep baskı ve tehdit altında çalıştık ama vazgeçmedik yine de ve sonuna kadar mücadele ettik. Şimdi önemli olan yetkiyi kaybetmemek. Siz de hangi koşullarda olursa olsun yılmayın mücadele edin. Sendika bizim hakkımızdır.

Gaziantep Erenler Halı'dan bir işçi

İşçiler bir kıvılcım bekliyor!

Gaziantep'te Naksan işçilerinin direnişinin zaferle sonuçlanmasının ardından oluşan algı, işçilerin birliğinin her yönden zafere ulaşacağıdır. Bu bölgede Gürteks ve Karteks'te yaşanan işçi mücadeleleri de patronların işçiler karşısında nasıl bir korku içinde olduğunu gözler önüne seriyor. Buna karşılık patronlar, işçiler üzerinde baskıyı arttırmaya

girişti. Çalışma saatlerinden tutun da patronların işi hızlandırma baskısına, hatta insani ihtiyaçların karşılanmasının bile güçleşmesi gibi bir dizi zorluk işçileri çırgından çıkarmış durumda.

İşçiler de sendikasız oldukları için, sendikalaşma ya da fiili eylemlere girişmeleri durumunda işten atılma korkusu taşıdıkları için şuan pek ses çıkarmıyorlar. Ancak içten içe bir öfke birikiyor. Bir kıvılcım bu öfkenin işçiler lehine büyümesine, patronları saran bir yangını körüklemeye yeter bile!

Manisa'dan bir mobilya işçisi

Mobilya fabrikaları kaynıyor

Manisa'daki mobilya fabrikaları bir süredir fokur fokur kaynıyor. Tam bir cehennem olan mobilya sektöründe yaşadığımız baskılar, adaletsizlikler canımıza tak etti. Kaçak işçilikten asgari ücret üzerinden maaş ödemeye, mesai paralarının ödenmemesinden angarya çalışmaya kadar yaşadığımız pek çok sorun karşısında birçok fabrikada biz işçiler birleştik. Kimi fabrikalarda işçiler Çalışma Bakanlığı'na şikâyetlerde bulundular, kimi fabrikalarda iş yavaşlatma ya da iş durdurma gibi eylemler yaptık. İşçilerin bu şekilde birleşmesi ve kararlı tutumları patronların geri

adım atmasını sağladı. Fabrikalarda çalışan kaçak işçilerin işlerine son verilmesinden, maaşlarımızın ve sigorta primlerimizin gerçek tutarları üzerinden yatırılmasına kadar pek çok kazanım sağladık. Elbette bunları yeterli görmüyoruz ve şunu biliyoruz ki her an her şey yeniden daha kötü hâle gelebilir.

Biz şunu gördük ki işçiler bir araya geldiğinde patronlar geri adım atıyor. Bu nedenle bu birliğimizi daha kalıcı bir hâle getirmek zorundayız. Biz birliğimizi korursak patronlara soluk aldırmayız.

DİP Çorlu bürosu açıldı

Stratejik mevzilenmede küçük ama önemli bir adım

Bir süredir Çorlu'da faaliyet yürüten DİP, 2015 yılında toplanan III. Kongresi'nde işçi sınıfının öncüsünü inşa etme amacı doğrultusunda stratejik mevzilenme olarak andığı önemli bir karar almıştı. Bu karar, işçi sınıfının yoğunlaştığı belli havzalarda, partinin de gücünü yoğunlaştırması ve bu havzalarda işçi sınıfına önderlik edecek mevziler kazanabilecek şekilde faaliyetlerini planlaması, önceliklendirmesi anlamını taşıyordu. 22 Mayıs'ta DİP'in Çorlu bürosunun açılması, stratejik mevzilenme kararı doğrultusunda yürütülen faaliyetin bir meyvesi, bu yolda atılmış küçük ama önemli bir adım.

Açılış öncesi büro hazırlıklarından başlayarak her şey bir kolektifin ürünü olarak ortaya çıktı. Kimi temizliği, kimi alışverişini yaptı. Kimi tesisat işine baktı, kimi elektrik işlerini halletti. Kimi masaları kimi de o ma-

saların üzerine konan yiyecekleri yaptı kendi elleriyle. Bunca işçinin emekçinin elinin değdiği büromuzun açılış etkinliği fabrika işçisi bir yoldaşımızın konuşması ile başladı. Yoldaşımız konuşmasında Devrimci İşçi Partisi'nin işçi sınıfının öncüsünü inşa etme amacıyla yola çıkmış bir parti olduğunu, çeşitli sektörlerden işçilerin bu partide bir araya geldiğini ifade etti. Çorlu'da artık parti bürosunun gerçek bir ihtiyaç, bir zorunluluk olarak açılmasının partinin bugün geldiği aşamayı göstermesi bakımından heyecan ve mutluluk verici olduğunu söyledi. Sözü DİP Genel Başkanı Sungur Savran'a bırakmadan önce stratejik mevzilenmenin önemli merkezlerinden çeşitli işçi kolektiflerinden gelen mesajları okudu.

Yoldaşımızın açılış konuşmasının ardından konuşan Sungur Savran, DİP'in ısrarla işçi sınıfı

üzerinde durmasının nedenlerini anlattı. Dünyanın %99'u olan işçi ve emekçilerin yaşamının %1'lik bir avuç sömürücünün çıkarları doğrultusunda belirlendiğini, buna karşılık bugün güçlü gibi görünen patronların işçi sınıfının birliği karşısında aslında zayıf olan taraf olduğunu belirtti. AKP'nin 14 yıllık iktidarında çeşitli yönlerinin ön plana çıkarıldığını ama işçi düşmanlığının gizlendiğini ifade etti. İş yasası, Soma başta olmak üzere iş cinayetleri, kiralık işçilik yasası ve şimdi sırada bekleyen kıdem tazminatının gasp edilmesi gibi örnekler verdi. Özellikle de genç işçilerin işçi sınıfının haklarının savunulması mücadelesini yükseltmesinin önemini vurguladı. Devrimci İşçi Partisi'nin de bu mücadeleyi hep en yukarıya taşımak için elinden geleni yaptığını ifade ederek herkesi bu mücadeleyi birlikte vermeye davet etti.

Manisa'dan Bursa'ya İstanbul'dan Antalya'ya işçilerden mesaj var!

Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu bürosunun açılışına çeşitli kentlerde farklı sektörlerde çalışan işçilerden mesajlar geldi.

Manisa'dan metal işçileri

"Tıpkı Manisa gibi büyük bir işçi havzası olan Çorlu'da devrimci Marksizmin bayrağını yükselten tüm yoldaşlara selamlar. Dalga dalga geliyor, geleceği kucaklıyoruz. Sizlerin orada yükseltmiş olduğu bayrağı en kısa süre içerisinde Manisa'da da dalgalandırmak için çabalıyoruz. Tüm devrimci duygularımızla açılışınızı selamlıyoruz."

Manisa'dan mobilya işçileri

"Kardeşler, bizler Manisa'da çalışan mobilya işçileri olarak patronlarla büyük bir kavganın içine girdik. Bu kavganın sonunda mutlaka biz kazanacağız. Buna inanıyoruz. Sizlerin Çorlu'dan yükseltmiş olduğunuz mücadele bayrağını Manisa'dan selamlıyoruz."

Turizm Otel İşçisinin Sesi

"Kıdem tazminatının, iş güvenliği ve işkur üzerinden işçilerin haklarının törpülediği bugünlerde hâlâ inadına patronlara ve onların iktidardaki temsilcisi olan AKP'ye karşı bütün işçi sınıfının bir umudu olduğunu gösteren Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu'daki yeni bürosunun açılışını Turizm Otel İşçisinin Sesi olarak selamlıyoruz."

Bursa'dan metal işçileri

"Metal grevlerinin kalbinden, Bursa'dan, omuz omuza mücadele ettiğimiz sınıf kardeşlerimiz ve her daim işçi sınıfının yanında olan, mücadelemize güç katan, emeğimizin sömürülmediği, insana yaraşır bir dünyada yaşamak için ele ele mücadele ettiğimiz par-

timiz Devrimci İşçi Partisi'ne bin selam olsun. Çorlu, mücadelemizi daha da ileriye taşıyacağımız, çok önemli bir mevzimiz. Bu anlamda oradaki örgütlü mücadeleyi yükselteceğimiz bir büromuzun olması bizi oldukça heyecanlandırdı ve mutlu etti. Çorlu'da açtığımız büro yapacağımız önemli işlerin ilk adımıdır ve bizler eminiz ki Çorlu'daki sınıf kardeşlerimiz orada daha birçok büyük mücadelelere imza atacaklardır. Bursa'daki metal işçileri olarak, Çorlu'da 8 Mart çağrısı yaparken gözümlenilen ve "teröre destek verdikleri" iddiasıyla haklarında dava açılan kadın arkadaşlarımızda da selam göndermek isteriz. "Tazice, tecavüze, erkek egemenliğine karşı, emekçi kadınlar en öne!" diyen DİP'li Kadınlar onurumuzdur. Mücadeleleri mücadelemizdir. Gelecek güzel günleri, partimiz çatısı altında hep birlikte inşa edeceğimize canı gönülden inanıyoruz. Herkese yoldaşça selamlar."

Tekstil İşçisinin Sesi

"İşçi ve emekçilerin her geçen gün haklarının biraz daha tırpanlandığı, kazanılmış haklarını her geçen gün biraz daha kaybederken Devrimci İşçi Partisi bürosunun bir işçi havzası olan Çorlu'da açılması oldukça anlamlıdır. Biz de tekstil işçileri olarak sömürünün en yoğun yaşandığı bir sektörde çalışıyoruz ve bu koşullarımızı düzeltmek amacıyla Tekstil İşçisinin Sesi Bülteni'ni çıkartıp mücadele etmeye, hayatlarımızı daha iyi yerlere taşımaya çalışıyoruz. Devrimci İşçi Partisi'ne de bu mücadelede başarılar diliyoruz ve yan yana olduğumuzu biliyoruz."

Tor Demir işçileri direniyor!

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Tor Demir fabrikasında çalışan 13 işçi Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atıldı ve fabrika önünde direnişe geçti. Fabrikada yetki için yeterli sayıya ulaşan Birleşik Metal, Çalışma Bakanlığı üzerinden yetki talebi yapınca Tor Demir patronu kısa bir süre içerisinde 13 işçiyi işten çıkarttı. Bununla da yetinmeyen Tor Demir patronu içerideki işçileri sendikadan istifa ettirebil-

mek için ikna odaları kurdu ve işçileri tehdit etmeye başladı. Tüm baskılara rağmen işten atılan 13 işçinin fabrika önündeki direnişine içerideki işçiler de sahip çıkıyor. Her gün iş bitiş saati olan 18:00'de tüm işçiler servislere binmeden fabrika önünde slogan atarak birlik olduklarını patrona gösteriyorlar. Direnişin fabrikaya sendika girene kadar süreceğini belirten işçiler, en önemli taleplerinin de atılan işçilerin işe alınması olduğunu söylüyorlar.

Devrimci Marksizm'in Atlen Yıldırım sayısı çıkıyor!

Yurtta faşizm, cihanda faşizm! Devrimci Marksizm dergisi, Haziran içinde çıkacak olan 27-28. çift sayısını Nisan ayında yitirdiğimiz Atlen Yıldırım yoldaşımıza ithaf ediyor. Bu sayı, Atlen yoldaşın önerisi doğrultusunda Yayın Kurulu'nca hem Türkiye'de hem dünyada yükselen gericiliği, despotizm ve istibdad eğilimlerini, faşizmi incelemeye odaklandı. ABD'de Trump'tan Filipinler'de Duterte'ye, her gün yeni bir Hitler bozuntusu dünya halklarının karşısına kurtarıcı gibi çıkıyor. Üstelik bunların hepsi de halktan ciddi destek alıyor. Benzeri sertlik eğilimleri Türkiye'de uzun süredir

hissediliyordu. Bugün Erdoğan anayasayı görmezlikten geliyor, yepyeni bir baskı rejimine doğru yürüyor.

Devrimci Marksizm'in 27-28. sayısını hem Türkiye'yi inceliyor (Sungur Savran) ve başka ülkelerle karşılaştırıyor (Burak Gürel). Hem AKP'nin toplumdan gördüğü desteğin kaynaklarını araştırıyor (Kurtar Tanyılmaz ve Özgür Öztürk). Hem klasik faşizm üzerinde duruyor (Mustafa Kemal Coşkun) ve bugün Avrupa'nın hemen her ülkesinde yükselen ön-faşist ya da neofaşist hareketlerin klasik faşizmle benzerlik ve farklılıklarını araştırıyor (Geoff Eley).

Hem de faşist gelenekten gelen bu hareketlerin dışında ortaya çıkan baskıcı rejimleri o ülkelerin yazarlarının katkılarıyla (Macaristan Tamás Krausz, Polonya Ewa Groszewska) ele alıyor. Devrimci Marksizm militan bir teori dergisi olduğu için sadece analiz etmiyor, bu yeni eğilimlerle nasıl mücadele edileceğini de tartışıyor.

Bu sayı, derginin 10. yılını kutladığı bir sayı olacak! 10. yıl yeni sürprizlere gebe. Bir tanesini yazalım: aralık ayında dergi 10. yılını Marksizmin önemli konularının ele alınacağı bir kamuya açık toplantıyla kutlayacak. Nice yıllara Devrimci Marksizm!

Dergimizi internetten satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net

iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Avcılar Belediyesi taşeron işçileri direnerek kazandılar, mücadeleye devam!

CHP'li Avcılar Belediyesi'nde taşeron Tomurcuk şirketine bağlı olarak çalışan temizlik işçileri, en temel ihtiyaçlarının bile karşılanmadığı kötü çalışma koşullarına, yoğun ve keyfi işten çıkartmalara, maaşlarının sürekli geç yatmasına karşı Belediye-İş Sendikası'nda örgütlenmişti. Sendikanın yetki başvurusu yapmasından sonra üç işçinin çeşitli bahanelerle işten çıkartılmasının üzerine temizlik işçileri 20 Mayıs gününden başlayarak üç gün iş bırakma eylemi yaptı.

20 Mayıs günü öğlen saatlerinde 200'ün üzerinde işçi iş bıraktı. Diğer vardiyaların da katılımıyla toplam 400'ün üzerinde taşeron temizlik işçisi, sabaha kadar Fen İşleri Müdürlüğü'nün garajında bekledi. Sendikaya üyelikler devam ederken taşeron patronu ve belediye el ele vererek sendikayı yetkisiz hâle getirmek ve direnişi kırmak için işçi alımına devam etti. Taşeron şirketin amirleri ve müdürleri, bu konuda herhangi bir eğitimleri olmamasına rağmen birikmiş çöpleri toplamak için çöp kamyonlarıyla çalışmaya çıktı. Eylem devam ederken şantiye girişindeki

güvenlik görevlileri basın ve desteğe gelenlerin içeri girmesini engelledi, fakat işçilerin tepkisi sonucunda basını içeri almak zorunda kaldılar. Kaymakamın, belediye yetkililerinin ve taşeron patronunun katıldığı toplantıdan sonuç çıkmayınca akşamüstü şantiyeden belediye önüne kadar halkın alkışları ve desteğiyle yürüyüş yapıldı. Belediye önündeki açıklamanın ve halayların ardından bir sonraki gün şantiyede buluşmak üzere işçiler dağıldı.

22 Mayıs sabahı işçiler şantiyeye geldiklerinde özel güvenlik barikatı, şantiyede konuşlanmış TOMA'lar ve çevik kuvvet ekipleriyle karşılaştı.

İşçilerin barikat önündeki bekleyişi Belediye Başkanı Handan Toprak Benli'nin gelişine kadar sürdü. Emekçi dostu olduğunu iddia ederek konuşmasına başlayan belediye başkanı eylem yapan işçi sayısını az ve eylemi yasadışı göstermeye çalışarak tehditler savurdu. İşçilerden tepki görünce de eylemin kendisine karşı kurulmuş bir komplo olduğunu, sendikanın işçiyi kandırıp eyleme çıkardığını iddia etti. Buradan belediye önüne yürüyen işçiler basın açıklaması ile bu iddiaları yalanladılar ve mücadelesine devam edecekleri iradesini ortaya koydular.

Üç gün boyunca, Avcılar halkı, toplanmayan çöplerden

değil işçilere yapılanlardan duydukları rahatsızlığı ifade eden şikâyetlerini Avcılar Belediyesi'ne iletti. Amirlerin ve müdürlerin çöp toplamak için girmeye çalıştığı mahallelere halk çöp kamyonlarını sokmadı. İşçilerin kararlılığı ve halkın desteği sonucunda 23 Mayıs günü, atılan altı işçinin işe iadesi ve maaşlarının yatırılmasıyla eylemdeki işçiler iş

başı yaptılar. Avcılar Belediyesi işçileri üretimden gelen güçlerini kullanarak sendika haklarını kazanmış oldular. Taşeronu kaldıracığı iddiasındaki CHP'nin, belediyele-rindeki taşeron işçilere karşı bu tutumu, işçiler açısından CHP'nin de en az AKP kadar işçi düşmanı olduğunu gösteriyor. Avcılar Belediyesi işçileri, dayanışma içinde mücadeleyi kazanmayı başardılar ve sendikalı olmanın önemini bir kere daha göstermiş oldular. Şimdi sırada Avcılar Belediyesi'nde daha önce işten atılan ve belediye önündeki çadırla direnişi sürdüren işçilerin işe sendikalı olarak geri dönmesini sağlamak var.

Tekstil İşçisinin Sesi bülteninin 10. sayısı çıktı!

Tekstil işçileri tarafından hazırlanıp, sınıf kardeşlerimize bir mücadele perspektifi sunmak amacıyla tüm imkânlarını seferber eden *Tekstil İşçisinin Sesi* bülteninin 10. sayısı çıktı.

Bu sayıda kıdem tazminatının kaldırılmasına yönelik tekstil işçileri uyanık olmaya çağırılıyor. Kıdem tazminatının fona devredilmesi yalnızca karşılıklı kıdem tazminatı son iş güvencemizdir deniyor.

Bültende meclisten henüz geçen, kamuoyunda kiralık işçilik olarak bilinen yasanın neler getirdiğini detaylı olarak anlatan ve geri çekilmesi için mücadeleyi elden bırakmamak gerektiğini gösteren başka bir yazı daha yer alıyor. Ayrıca tekstil sektöründe gerek merdiven altı gerekse fab-

rikalar-da çalışan işçi kardeşlerimizin mektupları da bulunmakta.

Gelin birbirimizden haberdar olalım. Sorunlarımız ortak, mücadelemiz ortak. Yan yana duralım, güçlenelim.

Emekçinin Sözü

Tersaneleri cennete çevirmek için işçi denetiminde kamulaştırma!

26 Mayıs tarihinde Tuzla'da bulunan Dalsan tersanesinde bir patlama oldu. Patlama sonrası 2'si ağır 3 işçi yaralandı. Tersanelerde işçi sağlığı ve iş güvenliği taşeronun kontrolüne bırakıldığı, taşeron tersanelerden sökülüp atılmadığı sürece bu kaza ne ilk ne de son olacak!

26 Mayıs'ta İstanbul Tuzla'da bulunan Dalsan isimli tersaneye tamir amaçlı bir tekne yanaştı. Tersane yönetiminin talebiyle işçiler, söz konusu gemi aşıyatkayen değil limana yanaştığında teknenin yakıtını boşaltmaya başladı. Ancak tersane hangarının yanında yapılan bu işlem, bir patlamaya sebebiyet verdi. Çünkü hangarda her zaman olduğu ve olması gerektiği gibi kaynak işlemi yapıyordu. Bu kaynaktan dolayı oluşan kıvılcımlar boşaltım yapılan tankere sıçradı ve üç işçinin yaralanmasına sebep oldu. Burjuva gazetelerine göre üç işçinin üçünün de hayatı tehlikesi yoktu. Ancak tabii ki durum bu kadar basit değildi. Değildi, çünkü iki işçi üçüncü dereceden yanık ile hasta-

neye kaldırıldı. Yani bu durum, iki işçinin kemiklerine kadar yandıkları anlamına geliyor. Evet, o iki işçi yaşıyor. Ancak bundan sonra hangi işte hangi koşullarda çalışabilecekler? Ya da çalışabilecekler mi? Bir ay bile çalışamayacak olsalar o evin ekmeği nereden gelecek? Cevap hepimizin malumu, o eve ekmecek gelemez! Ya da o işçilerden birinin bile ölmeyeceğini kim garanti edebilir? Edemez çünkü tersaneler cehennemdir! Türkiye'nin herhangi bir yerinde çalıştığımız yerin Tuzla olduğunu söyler söylemez hemen "tersanede mi çalışıyorsunuz?" sorusu gelir. Çünkü bu soruyu soran da cevaplayacak olan da gayet iyi bilir ki tersanelerde iş cinayeti olmazsa bile en iyi ihtimalle(!) işçinin

bir uzvunu kaybetme ihtimali vardır. Ancak bunların hiçbirisi kader değildir. İstatistikler kamu tersanelerinde bırakın iş cinayetini, yaralanmaların dahi ne kadar az olduğunu gösteriyor. Bunun yanında hiçbir işçinin de kendi ölüm fermanını imzalamayacağı açıktır. Dolayısıyla çözüm taşeron sisteminin açtığı ölüm çukurlarındaki "taşeronun kontrolüne bırakılan iş güvenliği" değildir. İş cinayetlerinin de iş kazalarının da çözümü işçi denetiminde kamulaştırma. Yani, tersanelerdeki cehennemi değiştirecek olanlar da ancak ve ancak işçilerin örgütlü gücüdür!

İstanbul Tuzla'dan bir işçi

Armağan Tulun

Yarım değil ama eksiğiz

Kamuoyunda Boşanma Komisyonu olarak anılan Aile Bütünlüğünün Korunması Araştırma Komisyonu, 14 Mayıs'ta çalışmalarını tamamlayıp 16 Mayıs'ta raporunu sundu. Ne isterseniz var!

Raporda çocukların cinsel istismarının "rıza"ya dayalı olabileceği iddia edildikten sonra böyle bile olsa suç olarak kalması gerektiği belirtiliyor. Ama sonraki düzenleme ve önerilerle suç olmaktan çıkarmak için elinden geleni ardına koymadıkları anlaşılıyor. Çocukların tecavüz-cüleri ile evlendirilmesi teşvik ediliyor. Evlilik "başarılı" ve "sorunsuz" olursa hüküm altına alınan cezanın bir kısmının denetimli serbestlik kapsamında değerlendirilmesi öneriliyor. Bu da yetmiyor her iki tarafın da 15 yaşından küçük olduğu durumlarda cinsel istismar ya da tecavüz "şahsi cezazırlık" nedeni sayılarak suç olmaktan çıkarılıyor.

Komisyon raporu AKP'nin bir kez daha, yaşamı tehdit altında olsa bile, kadını değil aileyi korumayı kendisine görev bildiğini ortaya koyuyor. Karakollardaki yoğunluk gerekçe gösterilerek şiddete maruz kalan kadınların mesai saatleri dışında karakola başvuruları öneriliyor. Zaten fiilen kadınları korumayan devlet, kadınların yaşamıyla mesai saatleri içinde hiç ilgilenmediğini ilan etmiş oluyor. Şiddete karşı koruma kararları için delil ya da belge istiyor, yoksa tedbir süresini en fazla 15 gün ile sınırlandırıyor. İnsanın aklına 8 Mart 2011'de Erdoğan'ın sarf ettiği "Bugün artıyormuş gibi lanse edilen şiddet, esasen daha önce bilinmeyen, gizli-kapalı tutulan, aslında artık azalmaya da başlayan vakaların abartılmasından başka bir şey değildir" sözleri geliyor. Tabii ya hep kadınlar abartıyor, küçükük şeyleri büyütüyor, şiddete uğramadığı ya da bu tehditle karşı karşıya olmadığı halde koruma talebiyle başvuruyor. Ama sonra ne hikmetse hep kadınlar yaşamını yitiriyor! Zaten kadın cinayetleri de sırf abartarak "lanse ettikimiz" için AKP döneminde yüzde bin 400 arttı! Şiddete karşı delil mi lazım: erkek egemenliği!

Hem şiddet başvurularında hem de boşanma davalarında sürecin sözde çatışmasız bir şekilde ilerletilebilmesi amacıyla arabuluculuk ve uzlaşma uygulamaları, boşanma danışmanları öneriyor rapor. Şiddet söz konusu olduğunda devletin yapması gereken uzlaşma ve arabuluculuk peşinde koşmak değil, kadınları ve çocukları korumaktır. Komisyon başkanı AKP milletvekili Ayşe Keşir, komisyonun raporuna yönelik eleştirilere karşı tüm önerilerin bilimsel veriler ışığında hazırlandığını söylüyor. Ayşe Keşir'e soruyoruz, bugüne kadar karakollarda şiddet gördüğü eşi, sevgilisi ile barıştırılıp gönderilen kadınların kaçınılmaz olarak aynı erkeklerin şiddetine maruz

kalmıştır? Peki ya kaç erkek şiddeti sonucu yaşamını yitirmiştir?

Rapor kadınlara mutsuz da olsanız, şiddet de görerseniz boşanmayın diyor. Özel hayatın gizliliği ve kişilik haklarının korunması bahanesiyle aile hukukuna ilişkin boşanma, velayet gibi davaların gizli tutulmasını öneriyor. Kol kırılınsın yen içinde kalsın, kimse duymasın, kadının onuru kırılınsın, aşağılınsın yeter ki erkeklerin kişilik hakları korusun! Bu bile bütün süreçte yalnız hissedeceği için birçok kadının boşanmak istediği halde boşanmasını engellemeye yetecekken bir de kadının nafaka hakkına süre sınırlandırılması getiriliyor. Neymiş süresiz nafaka ödemesi, kısa süreli evliliklerden sonra orantısız bir ceza anlamına geliyormuş, kadınların güçlenmesinin önünde de engelmiş!

Bu öneri kadınlar için boşanmanın zorlaştırılmasından başka bir anlam taşımaz. Nafaka ödeme süresi bittikten sonra bir güvencesi olmayan kadın kolay kolay boşanmaya cesaret edemez. Nafaka ödeme süresi bittikten sonra meslek edindirme, sosyal yardım ve istihdam imkânlarından faydalanmasından bahsediyorlar. Özel istihdam bürolarının, işçi simsarlarının pençesinde istihdam olanakları! Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) bazı işsizlik verilerini de hatırlamakta fayda var: Şubat 2016 itibarıyla kadın işsizliği %12,7. Tarım dışı kadın işsizliği %16,3. Tarım dışı genç kadın işsizliği ise %24,4 ile en yüksek işsizlik türü! Diyeceğimiz o ki siz kimi kandırıyorsunuz?

Boşanma Komisyonu'nun bu raporu üstüne bir de Erdoğan çıkıp "nüfus planlamasıymış, doğum kontrolüymüş hiçbir Müslüman aile böyle bir anlayış içinde olamaz" diyor. Yetmiyor "anneliği reddeden, evini çevirmekten imtina eden bir kadın iş hayatında ne kadar başarılı olursa olsun eksiktir, yarım" diye devam ediyor. Kadınlar doğum makinesi, kadınlar anne, kadınlar ev içinde görünmeyen emek! Yoksa eksik, yarım! Bu fikirleri, böyle bir yaşam biçimini dayatırken de insanların dini inançlarını bir tahakküm aracı olarak kullanıyor.

İktidarın kadınları baskı altına alan bu erkek egemen politikalarına karşı kadınlar susmuyor. Bu hayat kimsenin değil bizim diyerek sokaklara çıkıyor. "Boşanmayı değil erkek şiddetini engelle", "aileyi değil kadınları koru" diyerek alanları dolduruyor. Doğum kontrolü ve kürtaj hakkına sahip çıkıyor. Ama bu mücadelede Erdoğan'ın dediği gibi yarım olmasak da eksiğiz. Eksik olanı tamamlamak, bu saldırılardan en fazla etkilenen emekçi yoksul kadınları mücadeleye kazanacak araçları üretmek, onlarla birlikte mücadeleyi büyütmek gerek.

Turizmde mücadele bayrağı sandıktan çıkarıldı!

Turizm bölgelerine gelen turist sayısındaki ciddi düşüş nedeniyle geçen sene turizm sezonu sonunda (Kasım 2015) askıya alınan turizm-otel işçilerinin çok büyük bir kısmı sezon başlangıcı olan Nisan 2016'da işlerine geri dönemeler. Haziran ayı itibarıyla binlerce turizm işçisi işsiz kalmış durumda.

Türkiye'de turizm yüz binlerce işçinin ekmeği kapısı durumunda. Özellikle turizmin yoğun olduğu Antalya, İzmir gibi şehirlerde yaşayan insanların büyük bir çoğunluğu bu sektörde çalışarak hayatını idame ettiriyor. Aynı zamanda çevre illerde yaşayan insanlar sezonluk olarak çalışmak için turizm yoğunluklu şehirlere akın ediyor. Yani yüz binlerce insan turizm-otel sektörünü ekmeği kapısı olarak görüyor.

Ancak özellikle Suriye'deki iç savaş ve Rusya'da yaşanan ekonomik kriz, 2011'den beri Türkiye'de turizm emekçilerine zor günler yaşıyor.

2011'den sonra, Suriye'de patlak veren iç savaşla beraber özellikle Batı ülkelerinden gelen turist sayısında büyük bir düşüş yaşandı. Özellikle Reyhanlı'da meydana gelen bombalı saldırının ardından Türkiye'nin Suriye'deki savaştan etkilendiğini gören ve bundan tedirgin olan Batılı turistler Türkiye'ye tatil gelmekten vazgeçmeye başladılar.

Türkiye turizminin en önemli ayağını Rusya'dan gelen turistler oluşturuyor. Rusya'dan Türkiye'ye her sene milyonlarca insan tatil için geliyordu. Ancak ilk olarak Rusya'da patlak veren ekonomik kriz dolayısıyla Rus turist sayısında düşüş yaşandı. Kapitalizmin krizleri sadece kriz yaşanan ülkenin sınırları içinde kalmıyor. Emperyalist çağda bir ülkenin yaşadığı kriz onunla ekonomik ilişkiler içinde olan ya da olmayan ülkelere de etkiliyor. Ancak Türkiye'de turizme en büyük zararı AKP hükümetinin Suriye'de güttüğü mezhepçi politikalar verdi. 2015 yılında Suriye sınırında Rusya uçağının düşürülmesinin ardından Türkiye ile Rusya arasında ciddi bir gerilim ve karşılıklı restleşmeler yaşandı. Bu restleşmenin ardından normalde Rusya'dan Türkiye'ye gelen turistler, tatil için Türkiye'ye gelmekten vazgeçti. 2016 turizm sezonunun daha başında olduğumuz şu günlerde Türkiye'ye ve özellikle Antalya'ya gelen turist sayısında çok ciddi azalmalar görülüyor. Turizm-otel sektöründe çalışmayan insanlar için bile turizm krizi şimdi ayyuka çıkmış durumda. Ancak yukarıda anlattığımız gibi turizmin krizi çok daha önce başladı. Turizm işçileri açısından krizin etkileri bugün çok daha sarsıcı bir hâle geldi.

Turizmde kriz işçiyi vuruyor, AKP hükümeti patronları koruyor

Turizmde yaşanan kriz, patronlar tarafından uzun zamandır dile getiriliyor. Turizm patronları AKP hükümetinden karşılıksız yardım dileniyor. Hükümet ise turizm patronlarının hiçbir isteğini geri çevirmedi. Bu konuya birçok örnek verilebilir. Ancak bu örneklerden en çok öne çıkanı 2015-2016 eğitim öğretim yılında okulların bir ay geç açılması oldu. Turizm patronları, tatilde yeteri kadar kazanamadıklarından yakınıp hükümetten yardım dilenince, hükümet hemen adım atarak insanlar otellere gitsinler diye okulların bir ay geç açılmasına ka-

rar verdi. Yani patronlar istedi, hükümet hemen yerine getirdi. Hükümetin kimin hükümeti olduğu bu örnekte kendini bir kez daha ele vermiş oluyor.

Turizmdeki kriz sadece Türkiye'nin turizmde yeteri kadar para kazanmaması olarak görülmemeli. Uzun zamandır devam eden turizm krizi, turizm-otel işçileri açısından ciddi bir işsizlik, kazanımların tırpanlanması, hak ihlalleri, ücretsiz izinler ve uzun süreli askıya alınmalar olarak yaşanıyor.

Turizm-otel işçilerinin yaşadığı bu ciddi sorunlar açısından ise Antalya önemli bir merkez. Antalya'ya gelen turist sayısında yaşanan ciddi düşüş nedeniyle geçen sene turizm sezonu sonunda (Kasım 2015) askıya alınan turizm-otel işçilerinin çok büyük bir kısmı sezon başlangıcı olan Nisan 2016'da işlerine geri dönemeler. Haziran ayı itibarıyla binlerce turizm işçisi işsiz kalmış durumda.

Turizm sezonunun başlangıcıyla beraber işe başlamış olan turizm-otel işçileri ise maaşlarını alamamak, zorunlu ve ücreti ödenmeyen fazla mesailer, ücretsiz izinler, birkaç kişinin yaptığı işi bir kişinin yapması ve mobbing gibi sorunlarla karşı karşıyalar.

Turizm-otel işçileri önemli hak ihlalleri ile karşı karşıyayken hükümet ve Çalışma Bakanlığı turizm patronları için koşulları daha da kolaylaştırıyor.

Patronların yardımına işkur koşuyor

2016 turizm sezonunda turizm-otel işçileri işsizlikle karşı karşıyayken aynı zamanda İşkur aracılığıyla gerçekleştirilen programlarla işçiler ciddi ücret düşüşleriyle de karşı karşıya kalıyor. İşkur'un gerçekleştirdiği program aracılığıyla, otellere başvuran turizm-otel işçileri asgari ücretle işe alınıyorlar. Daha önce asgari ücretin üzerinde maaşlarla çalışan işçiler bu sezon "İşkur aracılığıyla işçi alınacağı" gerekçesiyle ya geri çevriliyor ya da başvuru için İşkur'a gönderiliyor. İşkur aracılığıyla işe giren işçilerin maaşlarını ise çalıştıkları oteller değil İşkur ödüyor, yani devlet! İşkur'un bu programıyla çalışan işçilerin sigortaları da yok. Sigorta yerine işçilere ferdi kaza sigortası yapılıyor. Bu programa başvuran işçiler stajyer olarak görüldükleri için sadece 6 ay çalışabiliyorlar. Yani patronlar kendi ceplerinden bir kuruş çıkmadan işçileri otellere çalıştırıp, 6 aylık süre dolduktan sonra işten çıkarıp bir başkasını işe alabiliyorlar.

Turizm-otel sektöründe yaşananlar işçi sınıfının durumu ile ülke ve bölgenin siyasi durumunun ne kadar iç içe geçmiş olduğunu kanıtıyor. AKP hükümetinin fetih projesi olarak atıldığı Suriye macerası, sadece Suriye halklarına zulüm olmuyor. Aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı ve Ortadoğu işçi sınıfına da baskı olarak dönüyor.

Diğer taraftan sürekli olarak Türkiye'yi teğet geçtiği söylenen, işsizlik ve enflasyon rakamlarından bin

bir yolla uzak tutulan küresel ekonomik krizin boyutları da Rusya'nın ekonomik krizi ve Türkiye'deki turizm-otel işçilerinin durumu ile ortaya çıkmış oluyor.

Turizm-otel işçileri, TOİS saflarında mücadeleye!

Peki, bütün bu olumsuz tabloya karşı turizm-otel işçileri ne yapmalı? Turizm-otel işçileri, işsizlik, zorunlu fazla mesai, sezonluk çalışma gibi başta kendi sıkıntıları, devamında ise iş güvencesinin tamamen ortadan kaldırılması, kıdem tazminatının fona aktarılması gibi bütün işçi sınıfının kazanımlarına yapılan saldırılara karşı bir araya gelecek örgütlenmelidir.

Turizm-otel işçileri örgütlenip, kendi patronlarının karşısında duramazlarsa, başta turizm-otel işçilerinin çalışma koşulları olmak üzere bütün işçi sınıfının koşulları her geçen gün daha da kötüye gidecek. Patronlar ve hükümet, işçi sınıfının kazanımları ve haklarına karşı yürüttükleri mücadelede sağlam bir birlik ve programla yürüyor. Turizm-otel işçileri ve bütün işçi sınıfı bundan çok daha iyisiyle patronların karşısına çıkabilir. Turizm-otel işçileri için işte bu "çok daha iyisini" sağlayacak birlik çatılarından bir tanesi Turizm Otel İşçisinin Sesi örgütlenmesidir.

Turizm Otel İşçisinin Sesi Bülteni (TOİS), bir bülten olmaktan çok turizm-otel işçilerinin örgütlenme aracı olarak mücadele ediyor. TOİS çatısı altında farklı farklı otellerden bir araya gelen işçiler, özellikle bu kadar yoğun saldırı altında oldukları bir dönemde önemli bir odak olarak TOİS'i var ediyor.

Hükümet nasıl ki patronların her alanda önünü açıyor, onlara her türlü kolaylığı yapıyorsa, Turizm Otel İşçisinin Sesi de turizm işçilerine mücadele için yolu gösteriyor: örgütlenme ve mücadele!

Turizm-otel işçileri, haksız işten çıkarmalara, sezonluk çalışmaya, askıya alınmaya, zorunlu, ücretsiz fazla mesailere, düşük asgari ücretle, iş yerlerinde baskıya, yoğun iş yüküne karşı mücadele etmek için Turizm Otel İşçisinin Sesi sizi çağırıyor. Tek başımıza örgütsüz kalıp bütün ipleri patronların ellerine verirken çok daha kötü koşullar bizleri bekler. Ama örgütlenip, birliğimizi sağlarsak çok daha iyisini biz var edebiliriz.

Çok daha iyisi için mücadele etmeliyiz. Mücadele için de, "Tek başına kalma, TOİS'e katıl!"

İLETİŞİM
İstanbul: 0530 1129109
Antalya: 0507 6587773
turizmiscisi@gmail.com
twitter.com/turizmiscisi
turizmiscisi.blogspot.com

KESK'in laiklik mitinglerinin gösterdiği gerçek: "Laiklik için sınıf mücadelesi gerek!"

KESK, İstanbul, Ankara, İzmir, Samsun ve Adana'da gerçekleştirdiği mitinglerle "Laik Eğitim, Laik Yaşam ve İş Güvencemizden Vazgeçmeyeceğiz!" dedi. Mitinglerde eğitimin ve toplumsal yaşamın siyasal İslam'ın tahakkümü altında şekillendirilmesine karşı laiklik talebi yükseltildi. Ayrıca KESK'li kamu emekçilerine yönelik baskı, sürgün ve işten çıkarmalar da protesto edildi.

Devrimci İşçi Partisi de bu bölgesel mitinglere "Laiklik için işçi emekçi hükümeti" ve "İşçiye iş güvencesi kamu emekçisine grevli toplu sözleşme! Parola 657" pankartlarıyla katıldı. Devrimci İşçi Partisi, bu mitinglerde benimsediği sloganlarla, laikliğin savunusunda burjuvaziyle ittifak arayışı içinde olmanın aymazlık olduğunun altını çizdi. Zira bugüne kadar özellikle Kemalist çevrelerde laikliğin savunulması için gerek TSK gerekse de CHP'ye yoğun bir umut bağlanması söz konusuydu. Oysa gerek TSK'nın gerekse de CHP'nin burjuva düzenine bağlılığı, bu güçlerin laikliği savunmak bir yana sermayenin çıkarları gereği kitlelerin din sömürüsüyle pasifleştirilmesini desteklemesine neden oluyor. Artık laikliği savunma görevi tamamen işçi sınıfının omuzlarındadır. Ve çıkarları kitlelerin uyanışında ve mücadelesinde olan işçi sınıfı için laiklik sorunu kopmaz biçimde iktidar sorununa bağlıdır. Devrimci İşçi Partisi, alanlarda bu perspektifin temsilcisi olarak yer almıştır.

Bölgesel olarak düzenlenen mitinglere katılım daha ziyade yerel düzeyde kaldı. Ancak yine de toplamda

on binlerce kamu emekçisi meydanlara çıkarak taleplerini yükseltti. Mitinglerde geniş güvenlik önlemleri alındı. IŞİD'in bombalı saldırılarının kitleler üzerindeki etkisi bu eylemlere katılımın daha fazla olmasını engelleyen bir unsur oldu. Burada AKP'nin laikliği ortadan kaldırmaya yönelik ardı arkası gelmez uygulamalarıyla IŞİD'in saldırılarının paralelliklerini görüyoruz. Birçok bölgede polis ve valilikler gerekli önlemleri almaya yoğunlaşmak yerine laiklik mitinginin IŞİD için hedef olacağını söyleyerek kamu emekçilerini yıldırma çalıştı.

Bu anlamda miting alanları sayısal olarak bakıldığında eğitim ve sağlık alanında laiklik talebinin yakıcılığını yansıtmıyor. Özellikle Alevi kamu emekçileri mezhepçi ayrımcılığa maruz kalıyor, Milli Eğitim'in adım adım "Dini Eğitim"e dönüştürülmesi öğretmenlerde ve bilim emekçilerinde büyük bir tepkinin birikmesine neden oluyor. Sendikal alanda KESK üyesi olmak fişlenme gerekçesi hâline gelmişken, KESK saflarını terk etmeyen ve mücadeleye devam diyen kamu emekçileri görünenden daha büyük bir mücadele veriyor.

Bu mücadelelerin alanlarda yeterince yansımaları bulamamasında KESK içindeki tartışmalar da önemli bir rol oynuyor. HDP, KESK'in mücadele merkezine Kürt sorununu sokmaya çalışırken, ÖDP'nin merkezinde yer aldığı bir sendikal eğilim laikliğin öne çıkmasını istiyor. Oysa gerek 29 Aralık'ta operasyonlara karşı yapılan grev eyleminde gerekse de laiklik mitinglerinde açıkça görülen şey şudur ki, KESK önce üyelerinin genel olarak da kamu emekçilerinin sendikal sorunlarının çözümünde öne atılmadıkça, sendika gibi sendika olmadıkça ne Kürt sorununa ne de laikliğe yeterince sahip çıkabiliyor.

Proleter laiklik*

Laiklik siyasal programımızın bir parçası olarak savunulmalıdır. Laikliğin savunusu mutlaka ve mutlaka anti-emperyalizm ve sınıf mücadelesi perspektifi ile el ele yürümelidir. Laiklik adına mevcut kazanımları (anayasanın laikliği benimseyen maddeleri, karma eğitim vb.) sahiplenmekle birlikte laikliği tarihsel ve ideolojik olarak Kemalizme referansla savunmaktan kaçınmak gerekir. Tarihsel olarak laiklik Fransız Devrimi'ne ve çok daha vurgulu bir şekilde sosyalizmin bir ilkesi olarak ve Ekim Devrimi'ne referansla (Lenin ve Trotskiy dönemi) savunulmalıdır. Savunduğumuz laik siyaset mutlaka işçi sınıfının çıkarları odak alınarak temellendirilmelidir. Bir bakıma laikliği yeniden tanımlamalıyız: proletarya devleti, işçi sınıfının özel mülkiyete, sermayeye ve sömürüye karşı savunma aracıdır. Farklı din ve mezheplerden veya dini inancı olmayan işçileri kapitalist sınıfa karşı savunmak için kurulur. Bu yüzden dini herhangi bir özellik taşıması gerekir. Çünkü bu, işçi sınıfını sınıf çıkarlarından bütünüyle bağımsız olarak din temelinde böler, kapitalistler karşısında zayıflatır; oysa işçi devletinin işçi sınıfını bölmek yerine birleştirmesi gerekir. Yani laikliği işçi sınıfının birliğini sağlama amacı ile gerekçelendirmeliyiz.

*Devrimci İşçi Partisi'nin 3. Kongre'de aldığı "Laiklik, Din ve Siyasal İslam" kararından

Laiklik, Sünni işçiye nasıl anlatılır?

KESK'in, Meclis Başkanı İsmail Kahraman'ın laiklik karşıtı destursuz çıkışına karşı laikliği sahiplenmesi doğrudur. Her ne kadar Tayyip Erdoğan kendini Kahraman'dan ayırmışsa da aslında bu bir taktiktir. AKP'nin izlediği taktik şudur: ypratılmasında sakınca olmayacak daha radikal bir şahsiyetin, ilk tepkilerin görülmesi için öne itilmesi. Bu yüzden KESK'in laikliği savunması doğrudur doğru olmasına, ama bu işin nasıl yapılacağına karar vermek çok önemlidir.

Şayet amaç zaten laikliğe eskiden beri inna olmuş olan kitlelerin kararlılığını sürdürmek ise, "Türkiye laikdir, laik kalacak" veya "cumhuriyetin kazanımlarını koruyacağız" türü yaklaşımlar yeterlidir. Ama bugün Türkiye'de sorun bu değildir. Sorun, çoğunluğu AKP'ye oy veren Sünni işçi ve emekçileri AKP'nin işçi düşmanı karakterine inna etmek, din-laiklik alanındaki politikasının da dikkatleri yanlış yere çekerek, dini bir rıza unsuru olarak kullanarak işçi sınıfına saldırılarını kolaylaştır-

mayı amaçladığını ortaya koymaktır. Bunun yapılması kolaydır demiyoruz. Sorunumuz günde beş vakit "cumhuriyetin kazanımları" diyerek hallolmaz diyoruz. Laikliği önce işçi sınıfının çıkarları uğruna savunmayı öğrenmek gerekir.

"İşçi sınıfı bölünmeyecek, Sünni Alevi el ele, kapitalizme karşı mücadeleye" ya da "Dini halka bırakın, devletin görevi halka iş ve ekmek sağlamaktır" türü sloganlar dinin bir manipülasyon aracı olarak kullanılması konusunda Sünni işçileri de dürtecektir. Öte yandan, işçi sınıfının birliğinin laikliğe ihtiyaç gösterdiği açıktır: ancak laiklik temelinde ortak mücadele edilebilir. Dolayısıyla "Mazluma dini sorulmaz" ve "İmanın kimde olduğu bilinmez, paranın ki belli: kapitalistler" gibi sloganlar çok daha etkili olacaktır. Bunları hep örnek diye veriyoruz. Ama Türkiye solunun burjuvaziye ve modern küçük burjuvaziye hitap etmekten vazgeçip yüzünü işçi sınıfına çevirmesinin zamanı gelmiştir, geçmektedir.

Levent Dölek

Hangi model?

Kırsal işçilik yasasını geçiren hükümet gözünü kıdem tazminatının kaldırılmasına dikmiş durumda. Ancak bunu hangi modelle gerçekleştirecekleri hâlâ bir muamma. AKP işe Danimarka modeli ile başlamıştı. Güvenceli esneklik kavramına atıfla iş güvencesi değil istihdam güvencesi sağlayacağız diyorlardı. Bu tumturaklı sözlerin yıldızlarını kazır kazıyarak ortaya çıkar. Güvenceli esneklik, işçinin esnek şekilde maliyetsiz işten çıkartılması demektir. İstihdam güvencesi ise kırsal işçi sınıfları özel istihdam büroları...

Danimarka modeli deyince, bir Danimarka'ya bir de Türkiye'ye bakan bir insanın kulağına hoş gelebilir belki. Ama işçinin şunları da bilmeye hakkı var: Mesela kıdem tazminatının ve Danimarka'da söz konusu modelin uygulamaya konduğu 1994 yılında derhal reel ücretlerin aylık 200 dolar düşüğünü, mesela asgari ücret uygulamasının kaldırıldığını, mesela yüzde 80 sendikalaşma oranı olan Danimarka'da toplu sözleşme sisteminin giderek aşınıp yerine bireysel sözleşmelerin yaygınlaştığını, mesela Danimarkalı işçilerin Avrupa'da en çok iş değiştirmek zorunda kalan işçiler olduğunu...

Tabii ki tüm bunlara rağmen Danimarkalı işçilerin durumunun Türkiye'deki işçiye göre çok daha iyi olduğu tartışma götürmez. Ama bu Danimarka modelinin çok iyi olmasından değil Danimarka'nın emperyalist ligde bir ülke olmasından ve İstanbul'un üçte biri kadar nüfusa sahip olmasından ileri geliyor. Bu anlamda söz gelimi asgari ücretin kaldırılmasının Danimarka'daki etkisi sınırlı olabilir. Ancak Türkiye'de bırakın asgari ücreti tümünden kaldırılmayı patronların özlemleri beklediği "bölgesel asgari ücret" uygulamasına geçildiğinde bile ücretlerin nasıl yere serileceğini düşünün. Hali hazırda işçiye bankadan verdiği parayı elden geri alan patron, ne yoksulluk sınırı tanır, ne açlık sınırı...

Ancak son günlerde Danimarka modelinin popülaritesi azalmışa benziyor. Ankara Sanayi Odası Başkanı, Çalışma Bakanı Süleyman Soylu ile görüşmesinin ardından hükümetin Avusturya modeline hazırlandığını açıkladı. Ne farkı var diye soracak olursanız, kıta Avrupası'nda Danimarka'dan daha esnek işçi çıkartılan tek ülkenin Avusturya olduğunu söylersek yeterli olacaktır herhalde. Patronların ayrıca Avusturyacı olmasının bir başka sebebi de kıdem tazminatının işverene yükünü yarı yarıya azaltacak bir model olması.

Avusturya'nın yanında Brezilya'nın da adı geçiyor. Daha başka ülkeleri de işin içine katıp daha çok kafa karıştıracağız belli. Daha hangi ülkenin modelini gündeme getirecek olurlarsa olsunlar hedefledikleri şey daha az iş güvencesi, patrona daha az mali yük, işçi çıkartmanın kolaylaştırılması ve özel istihdam bürolarının sınırsızlık yapmak üzere büyük bir işsizlik havuzuna sahip olmasıdır.

Peki, işçinin çıkarına bir model yok mu? Elbette var. Bizim modelimiz sovyet modeli... Üretim araçlarının devlet mülkiyetinde olması ve merkezi planlama sayesinde, kârlılık değil üretim miktarı belirleyici olduğundan tüm nüfusa iş garantisinin sağlanması. Kıdem tazminatı yok, çünkü işçi çıkartma da yok. Tam iş güvencesi. Herkese çalışma hakkı. İşsizliğin kalıcı olarak ortadan kaldırılması. Yani hem mutlak iş güvencesi hem de mutlak istihdam güvencesi aynı anda... Kapitalistlerin hiçbir zaman başaramadığı ve bu sistem var oldukça asla başaramayacağı bir model. İşçi sınıfının, Ekim Devrimi'nin modeli!

DİP'Lİ KADINLAR YAŞASIN KADINLARIN DAYANIŞM

6 Mart günü Çorlu'da 8 Mart eylemine çağrı için bildiri dağıtırken gözaltına alınan 6 DİP'li kadının davası 26 Mayıs'ta Çorlu 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başladı. DİP'li Kadınlar, Cizre'de Sur'da Nusaybin'de İdil'de devletin operasyonları sırasında

kadınların çırılçıplak sokak ortasında teşhir edilmesine karşı çıktıkları ve buna karşı kadınların öz savunmasını selamladıkları için terör örgütü propagandası iddiasıyla yargılanıyorlar. DİP'li Kadınlar, mücadele meydanlarında olduğu gibi başka bir mücadele alanı

Ne olmuştu?: Çorlu'da 8

Devrimci İşçi Partili Kadınlar (DİP'li Kadınlar), 8 Mart çalışmaları kapsamında parti imzalı, "Haydi emekçi kadınlar en öne!" başlıklı bildirimleri dağıtmak üzere 6 Mart Pazar günü Çorlu Belediye Meydanı'nda

stant açtı. Bir işçi kenti olan Çorlu'da uzun süredir işçi sınıfına yönelik faaliyet yürüten ve Mayıs ayı sonunda da bürosunu açan partimizin bildirimlerine ilgi her zamanki gibi yoğun oldu. Çalışmanın sonlarına doğru

savcılık talimatıyla geldikleri ni belirten bir grup polisi başka hiçbir açıklama yapmadan orada bulunan 6 DİP'li kadını gözaltına aldı. Terör Mücadele Şubesi'ne götürülen kadınlar burada ilk olarak

DİP'li Kadınlar:

Herkes için her yerde öz savunma haktır!

6 DİP'li kadına terör örgütü propagandası yapmak suçlamasıyla Çorlu 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın ilk duruşması 26 Mayıs günü yapıldı. Altı kadın ve partili avukatlarla birlikte DİP Genel Başkanı'nın da aralarında olduğu izleyiciler de duruşmaya katıldı.

Kimlik tespitinin ardından ilk olarak kadınların savunması alındı. DİP'li kadınlar savunmalarında dağıttıkları bildiriye sahiplendiklerini ifade ederek, parti politikası olan kadınların öz savunmasının her yerde ve tüm kadınlar için hak olduğunu belirttiler.

Öz savunma Zonguldak'ta olduğu kadar Cizre'de de haktır

"Biz Devrimci İşçi Partisi olarak, bugün kapitalist toplum içinde kadınların yaşadığı her türlü cinsiyetçi baskıya ve maruz kaldığı ayrımcılığa, aşağılanmaya karşı mücadele etmeyi bir görev biliyoruz." diyen kadınlar "Haydi emekçi kadınlar en öne!" başlıklı 8 Mart bildirisinde torba yasalarla kadınlara reva görülen esnek ve güvencesiz çalışmaya, kıdem tazminatının gaspına ve kiralık işçi bürolarına karşı emekçi kadınları alanlara çağırıldıklarını belirttiler. Bunlarla birlikte şiddete, tacize, tecavüze karşı da kadınları; bedenlerini, yaşamlarını korumak için öz savunmayı yükseltmeye çağırıldıklarını, öz savunma şiarını ise yeni değil Özgecan Aslan cinayetinden beri yükselttiklerini ifade ettiler. Bu düzenin "iyi hâl" ve haksız tahrik" indirimleri düzeni olduğunu, devletin kadınları korumadığını bu ne-

denle kendimizi korumak için öz savunmayı yükseltmenin hak olduğunu söylediler.

Öz savunmanın evrensel bir hak olduğunu, Türkiye Cumhuriyeti yasalarında da yeri olduğunu belirttiler. Sakarya'da, Zonguldak'ta, Kocaeli'de erkekler tarafından öldürülmeyi bekleyen, meşru biçimde kendini, nefsinin, özünü savunan yani bu hakkı kullanan kadınların beraat ettiklerini ifade ederek öz savunmanın Zonguldak'ta olduğu kadar Cizre'de de hak olduğunu öne süren kadınlar suçlamaya dair şunları söyledi:

"Jandarma Özel Harekat ve Polis Özel Harekat güçlerinin, Esedullah Tim gibi ne idüğü belirsiz çetelerin insanların terk etmek zorunda kaldıkları evlerin duvarlarına kadınları aşağılayan ve tehdit eden sözler yazdıkları biliniyor. Bu tehdit yazıları bile tek başına kadınlarda ciddi bir travma yaratabilecekken bir de üstüne kadınların cansız bedeninin çıplak bir hâlde sokak ortasında teşhir edilmesi ekleniyor."

"Kevser Eltürk'e (Ekin Wan) yapılan, kadın bedenini aşağılamak, tüm kadınlara 'sonunuz böyle olur' diye korku salmak amacıyla yapılmıştır ve suçtur. Evlerin yatak odalarına kadar girerek kadınların iç çamaşırlarının ortaya serilmesi, duvarlara ve aynalara onları aşağılayan yazılar yazılması da özel hareketçiler tarafından aynı amaçla yapılmıştır ve suçtur. 'Kızlar biz geldik, siz yoktunuz!', 'Kışın etek giydirdik, yazın tanga giydireceğiz!', 'Orospuya kürtaj bedava olsun. Çocuklarıyla

biz uğraşyoruz.' gibi yazılar açık tecavüz tehdididir. Bu tehdit karşısında kadınların kendisini savunması haktır, meşrudur. Biz dün olduğu gibi bugün de bunu savunuyoruz."

Mahkemenin sıkıştırma çabaları

Mahkeme heyetinin çözüm ona sıkıştırmak için ısrarla sorduğu "Hangi kadınların öz savunması? Terörist kadınları da mı kapsıyor?" sorularına karşılık, Ekin Wan'a yapılanların suç olduğunu, buna karşı öz savunmanın tüm kadınları kapsadığını defalarca ifade ettiler.

Suçlamaya dayanak olan bildirideki cümleyi dahi okumadan geldiği anlaşılan savcı ise kadınlardan en gencine, bildiride neden "teröristlerin" yaptığı kötü şeylerden bahsetmediklerini sordu. Genç yol-daşımız sorunun dava ile ilgili olmadığını belirterek "Yazmadıklarımız için bizi yargılayamazsınız" dedi. O ana kadar sessizliğini korumuş olan savcı, duruşma sonunda kendisinin de iddianameyi sahiplenmediğini (!) belirttiği savunmasına kadar bir daha konuşmadı.

Avukatlar: başka bir örgütün değil DİP'in propagandası

Parti avukatları ise öncelikle söz konusu bildirinin parti imzalı olduğunu ve parti faaliyeti sırasında dağıtıldığını belirterek parti militanlarının yargılanamayacağını, ancak partinin ve yetkililerinin yargılanabileceğini belirttiler. Partiyi, faaliyetlerinden ötürü yargılamanın da Anayasa

Mahkemesi'nin görevi olduğunu, Çorlu 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nin yetki aşımı yaptığını öne sürdüler ve görevsizlik kararı verilmesini talep ettiler.

Esasa geçildiğinde ise avukatlar öz savunmanın tanımı ve meşruiyeti ile savunmaya başladılar. Sınıf dayanışması, halkların kardeşliği ve kadın dayanışması olmak üzere üç ana bölümden oluşan bildirinin tamamı okunduğunda asıl kastedilenin kadınların çeşitli biçimlerde (savaş, göç, sürgün), çeşitli odaklardan (emperyalizm, devlet, DAİŞ) gördükleri şiddet ve ona karşı verdikleri yanıt olan "öz savunma" olduğunu ifade ederek devletin güvenlik güçleri tarafından hunharca katledilip çıplak bedeni teşhir edilen Ekin Wan'ın resmini mahkeme heyetine gösterdiler. "Madem müvekkillerimiz terör örgütü propagandası yapıyor nerede o örgütün adı, nerede o örgüt üyelerinin adları, nerede o örgüte yapılan referans?" sorusunu sordular. Terör tanımının ise konjonktürel olduğunu belirterek 2013-15 yılları arasında hükümet sözcülerinin PKK ve Abdullah Öcalan ile ilgili yaptıkları bazı açıklamaları örnek verdiler. Örneğin "Sayın Öcalan demeyi ve PKK bayrağı açmayı suç olmaktan çıkardık." diyen Bülent Arınç'ın bu cümlesinin söz konusu bildiride yazan ifadeden çok daha cüretkâr olduğunu belirttiler.

DİP'li Kadınlar'ın bir propaganda yaptığını, ancak bunun herhangi başka bir örgütün değil, Devrimci İşçi Partisi'nin propagandası olduğunu söyleyen avukatlar isnat

edilen suçun maddi ve manevi koşulları oluşmadığından derhal beraat verilmesini talep ettiler. Hâkimin savcıya mütalaasını sorması üzerine zaten hazırlıksız olan savcı süre istedi ve duruşma 13 Haziran gününe ertelendi.

İddia makamından savunmaya

Başlangıçta son derece katı duran mahkeme heyetinin duruşmanın sonuna doğru neredeyse mahcup tavırlar sergilemesi, hatta savunmaya geçmesi bu davanın ne kadar temelsiz ve haksız olduğunu ortaya serdi. Devletin güvenlik güçlerinin bölgedeki hukuksuz, insanlık dışı uygulamalarını kabul eden heyet, bunların oradaki kişilerin iradesinde fiiller olabileceğini söylemekle yetindi. Bir yol-daşımızın yaptığı savunma sırasında erkek egemenliğinin günlük yaşamda ve konuşma dilindeki tezahür biçimleri teşhir edilirken mahkeme başkanının "herkes öyle değildir, ben öyle değilim" türünden açıklama yapma gereği hissettiğini savunmanın yavaş yavaş heyete geçtiğinin göstergesiydi. Nihayet duruşmanın sonunda "Biz de iddianamenin tamamen arkasında değiliz. İddianameyi ben hazırladım ama soruşturmayı ben açtım" diyen savcı arka arkaya kendisinin de Silopi'de görev yaparken sokaklarında gezdiğini, Avrupa'da insan hakları ile ilgili eğitim aldığını ve evlilik tarihinin 8 Mart olduğunu açıkladı.

Gözaltından başlayarak duruşmanın sonuna kadar

haklı olmanın özgüveniyle hareket eden DİP'li kadınlar ve avukatlar polise de, mahkeme heyetine de, savcıya da geri adım attırdılar. Devrimci İşçi Partisi fabrikada, işyerinde, sokakta, mahkemede, nerde olursa olsun her alanda cüretle, özgüvenle, sabırla işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin kurtuluşu için mücadele bayrağını en yukarıda taşımaya, devrimci Marksizmin politikalarını hayata geçirmek için çalışmaya devam edecekler.

Dayanışma

DİP'li Kadınlar, Çorlu'da açılan davanın ilk duruşmasında uluslararası çapta bir kampanya olarak kadınların dayanışması, halkların kardeşliği zemininde kadınları, kadın örgütlerini, partileri, sendikaları ve demokratik örgütlerini dayanışmaya davettiler.

Türkiye'den Barış İçin Girişimi, Kadın Cinayetlerin Duracağız Platformu gibi kadınlara ve İşçi Demokrasisi (İDP), Yeni Yol'dan Kadınlar, Halkların Demokratik Partisi (HDKP), Emek Partisi (Emep) ve Sosyalist Emekçiler Partisi Girişimi gibi parti ve çevrelerin yanı sıra Sen, SES, Tüm Emek Sen, ÇHD, Hukukçular Derneği (ÇHD), Basın-İş gibi sendika ve derneklerin de DİP'li Kadınlar'ın bu çağrısına

Dokunulmazlık saldırısı ve burjuva muhalefetinin iflası!

AKP'nin dokunulmazlıkların kaldırılması için verdiği anayasa değişikliği teklifi mecliste 376 oyla kabul edildi. Böylece 148 milletvekilinin dokunulmazlığı kaldırılmış oldu. Peki, ne oldu da bugüne kadar dokunulmazlık zırhının nimetlerinden sonuna dek yararlanan AKP, vekillerin de dokunulabilir olması gerektiğini "kavradı"? Ne oldu da 17-25 Aralık sürecinde yolsuzluk belgeleri boylarını aşan dört bakanın yargılanmasını önlemek için yargıyı hallaç pamuğu gibi atan AKP, adaletin kör kılıcının aslında politikacıları da kesmesi gerektiğini hatırladı?

AKP'nin 7 Haziran sürecinden beri izlemekte olduğu politikaların ruhunu kavramadan bu hamaset dolu popülizme direnmek mümkün değil. Gelin, 7 Haziran'dan beri AKP'nin izlediği politikanın ana hatlarını hatırlayalım.

7 Haziran'da AKP ağır bir darbe aldı. Toplumcu kutuplaşım için yeni bir araca ihtiyaç duydu. Erdoğan da sandıktan kendinden önceki egemenlerin emektar kılıcını çıkarttı, Kürt savaşını yeniden başlattı. Toplumcu yeni baştan kümelendirmeye yöneldi: Bir tarafta "teröristler" ve onların "yasal" destekçileri, diğer tarafta ise "terör" karşısında yekvücut olmuş "yerli ve milli"ler kümesi.

Bu politika pek çok yönden işlevseldi. Kitlelerin geri bilincine hitap ederek onları şovenist bir kutuplaşmanın tarafı yapması ve HDP'yi marjinalleştirerek onun bir alternatif olarak yükselişinin önünü kesmesi en gözle görülür faydalarıydı. Burjuva muhalefetini tamamen iflase sürüklemesi ise bu kutuplaşmanın asıl getirisi oldu.

Teslim bayrağını ilk çeken MHP oldu. Yıllardır Kürt savaşını yeniden başlatmak dışında topluma hiçbir vaatte bulunmayan

MHP, bu vadinin AKP tarafından gerçeğe dönüştürülmesiyle sahip olduğu tek oyuncu elinden almış çocuğa döndü. Tarih tekerrür etti. Bir kez daha fikirleri iktidardaydı ama MHP'yi kimse umursamıyordu. CHP, Kılıçdaroğlu'nun omurgasız siyaseti sayesinde bir sağa bir sola dümen kırarak bir süre daha kendisine manevra alanı bulabildi. Ama dokunulmazlık

lar konusu CHP'nin de manevra alanını tüketti. Genel başkanının "anayasaya aykırı" olarak nitelendiği bir değişikliğe evet diyerek CHP de yerli ve milli muhalefet saflarında yerini aldı, Erdoğan'a boyun eğdi.

Savaş, hangi tarafa patlayacağı belli olmayan kurşuna benzer. Bir yandan sizin toplumu yeniden kümelendirmenizi, muhalefeti

baskı altına almanızı, olağan koşullarda kabul ettiremeyeceğiniz uygulamaları kolayca benimsetebilenizi sağlar. Diğer yandan ise eğer kazanamazsanız zafer vaadi ile histerikleştirdiğiniz kitlelerin hayal kırıklıkları yüzünden öfkelerini size yöneltmeleri riskini içinde barındırır. Bu yüzden savaş başlattıysanız ya fatih olursunuz, ya da sahip olduğunuz her şeyin

elinizden kayıp gidişini izlersiniz. Ortası yoktur bu ikisinin.

Erdoğan'ın kitlelere vaat ettiği zafer yakın görünmüyor. Erdoğan bu yüzden savaşı, aynı zamanda kendisini en güçlü hissettiği arenaya, parlamentoya taşıyarak HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını ülke gündemine dayatmak istedi. Bu yolla hem Kürt hareketine bir darbe daha vurabilecek, hem de burjuva muhalefetini taraf seçmeye zorlayarak iflase sürükleyebilecekti. Eğer parlamentoya tek mücadele alanı olarak bakarsanız başarılı da oldu. Erdoğan'a ve AKP'ye karşı gerçek mücadelenin parlamento dışında verileceğini bilenler içinse bu süreç basit bir gerçeği bir kez daha hatırlattı: Kürt halkının hakları için verdiği mücadelenin haklılığı teslim edilmeden, bu konuda Kürt halkı ile ikirciksiz bir dayanışma içinde olunmadan Erdoğan'ın estirdiği savaş rüzgârının karşısında durulamaz. Ülkenin doğusu yanarken üç maymunu oynayarak batıyı özgürleştirme iddiasında olan her güç politik olarak iflase mahkûmdur. Marx'ın dediği gibi: "Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz!"

Zarrab davasında ipin ucu Erdoğan'a uzanıyor Ufukta Yüce Divan var!

Zarrab'ın avukatları müvekkillerini şöyle savundu: "yardımsever Zarrab, Emine Erdoğan'ın derneğine toplamı 2,5 milyon değerinde 150 kez bağış yaptı!"

Reza Zarrab'ın ABD'de yargılanması süreci devam ediyor. Reza Zarrab'ın avukatları 19 Mayıs'ta tutuksuz yargılama için kefalet dilekçesi verdi. Bu dilekçede 10 milyon doları nakit, 40 milyon doları da tahvil olmak üzere 50 milyon dolarlık bir kefalet ücreti önerildi. Ancak mahkeme kefalet talebini kabul etmedi. Tahliye talebinin reddi için savcı Bharara, gerekçe olarak 17-25 Aralık rüşvet ve yolsuzluk dosyasını gösterdi. Zarrab'ın avukatları ise cevap olarak AKP'lilerin dört bakanı aklamak üzere yoğun çaba sarf ettiği TBMM komisyon raporunu sundu. Mahkeme 2 Haziran'da bir duruşma daha yaptı, avukatlar bir kez daha kefaletle tahliye talep etti. Gazetemiz yayına hazırlanırken hâkim henüz kararını vermemiştir.

Savcılık ve savunma arasında hukuki mücadele devam ederken,

davanın Türkiye'ye uzanan boyutları adım adım ortaya seriliyor. Sadece savcılıktan değil Zarrab'ın avukatlarının savunmasından da, yolsuzluk ve rüşvet suçlamalarının Erdoğan ve ailesine uzanan boyutları ortaya çıkıyor. Avukatları Zarrab'ın ne kadar yardımsever bir insan olduğunu ispat etmek için Emine Erdoğan'ın vakfı olarak bilinen Togem Derneği'ne toplam 2,5 milyon doları bulan 150 ayrı bağış yaptığını söylediler. Togem-Der internet sayfasında ise Reza Zarrab'ın adı derneği destekleyen kişiler arasında geçmiyor. Bu da Erdoğan'ın, bizzat "yardımsever bir işadami" olarak tanımladığı Zarrab'ın bağışlarının meşru olmadığına yönelik bir itirafı niteliğinde.

Zafer Çağlayan, Egemen Bağış, Fikret Orman ve 80'den fazla Türk

Reza Zarrab'ın Zafer Çağlayan aracılığıyla ve Bilal Erdoğan'ın bilgisi dâhilinde Türgeve'de yüklü miktarda bağış yaptığı, Türgeve başkanı ile yaptığı telefon görüşmelerinin kaydının ve Zarrab'ın kuryesinin ağır bir bavulla vakıf binasına girerken çekilen görüntülerinin basına yansmasıyla 17-25 Aralık sürecinde ortaya çıkmıştı.

Reza Zarrab soruşturmasında onunla mali ilişkiler içerisine girmiş olan 91 Türk işadami ve siyasetçi olduğu haberleri basına yansdı. Bunlar arasında 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturmalarının kilit isimleri Egemen Bağış ve Zafer Çağlayan'ın bulunduğu hemen hemen kesin. Reza Zarrab'a Beşiktaş'ın yeni stadından milyon dolarlık loca satan ve stat açılışında Cumhurbaşkanı

Erdoğan'a gösterdiği yalakalık dercesindeki ilgiyle gündeme gelen Fikret Orman'ın da 91 kişilik listede olduğu söyleniyor.

Tüm bunlar, belli ki buzdüğünün görünen yüzü sadece. Zarrab davası ilerledikçe hem ucu Erdoğan ve ailesine uzanan rüşvet ve yolsuzluk iddiaları hem de bu iddiaların nasıl bir delil karartma rejimiyle örtbas edildiği daha da fazla tartışılacak.

Emperyalistlere güvenme! Çalınan emeğine ve geleceğine sahip çık! En yüce divan halktır!

Zonguldak madenlerinde 4 aylık ücretlerini alabilmek için açlığa yatan maden işçilerinin olduğu, asgari ücrete 300 liralık zammın kıyametleri kopardığı, işçilere verilen ücret zammının iğneden ipliğe zam yapılarak ve vergiler yoluyla geri alındığı bir ülkede milyonlarca doların havalarda uçtuğu bağış adı altındaki kara para aklama ve rüşvet zincirinin üzerine gidilmelidir. Bu yolsuzlukların üzerine gitmesi gereken güç de işçi sınıfı örgütleridir. Çünkü milyonlarca dolarlık kara para trafiğinde bu ülkenin nüfusunun çoğunluğunu oluşturan işçinin emekçinin, tüyü bitmemiş yetimin hakkı vardır.

Öte yandan ABD mahkemesinden ve yurtdışından bu kirli ilişki-

leri aydınlatacak ve hesap soracak bir irade bekleyenler hüsrana karşılaşabilir. ABD'nin Türkiye'de halkın çalınan paralarının hesabının sorulmasıyla ilgilenmediği açık. En fazla İran'a yönelik ambargonun delinmesi yoluyla ABD'nin çıkarlarına zarar verilmiş olmasıyla ilgilenirler. Oysa Türkiye'nin işçi ve emekçi halkı açısından İran'a yönelik haksız ambargonun delinmesi karşı çıkılacak bir şey değildir. Sorun bu esnada İran ve Türkiye emekçi halklarının hakkının çalınması, üçkâğıtçı tüccarlara peşkeş çekilmesidir. Zarrab davası büyük bir davadır. Ucu apaçık Erdoğan'a uzanmaktadır. Ancak ABD'nin Erdoğan'la Ortadoğu'da yapacağı kirli işler için bu davayı bir şantaj malzemesi olarak kullanması, bu kirli ilişkileri tüm açıklığıyla ortaya dökmekten daha büyük bir olasılıktır. Ucu Erdoğan'a uzanan bu dava Yüce Divan'da sonuçlanmalıdır. Bugün tüm yargı sistemini zincire vurmuş istibdat rejimi bizleri umutsuzluğa sevk etmemelidir. İşçi ve emekçiler haklarına sahip çıkar, çalınan emeklerinin hesabını sorarsa Erdoğan dâhil hiçbir güç bu hesabı vermekten kaçamaz. Her zaman dediğimiz gibi en yüce divan halktır.

CHP ve MHP: Erdoğan ve AKP'nin koltuk değnekleri, emperyalizmin sadık hizmetkârları

Bugün Erdoğan'ın karşısındaki muhalefetin düştüğü sefaleti partimiz çok önceden gördü ve her aşamasında işçi ve emekçileri uyardı. CHP ve MHP, Erdoğan ve AKP'nin burjuva iktidarının burjuva muhalifleridir. Bunlar Amerikancı iktidarın Amerikan mahsulü alternatifinden başka bir şey değildir.

Türkiye'de düzen cephesi sapır sapır dökülüyor. İktidar partisi kendi kendini feshedip tamamen Erdoğan'a biat etmiş durumda. Tazminatsız işten çıkartılan Davutoğlu'nun yerine Başbakan olarak işe Binali Yıldırım alındı. Tek niteliği "düşük profil" olmak ve Erdoğan'ın yönetimine aracılık etmek olan Binali Yıldırım, profilini öyle bir düşürdü ki işi Erdoğan'ı "başbakanım" diye selamlamaya kadar vardırdı. Erdoğan, tüm iktidarı kendi eline almak için hamle üstüne hamle yapadursun kendi durumunun da çok sağlam olduğunu söyleyemez. İçeride yürüttüğü ikbal savaşında her gün memleketlerine uğurlanan cenazelerin de, bölgedeki savaş suçlarının da, dış politikada Suriye'de girilen çıkmanın da, Rusya'yla bozulan ilişkilerin de, çöken turizm sektörünün de, artan işsizliğin de sorumluluğunu Erdoğan üstlenmek zorunda. Bir de bunlara Zarrab davasıyla yeniden gündeme gelen ve ucu Erdoğan'a uzanan yolsuzluk, rüşvet, kara para aklama davasını ekleyin. İşte karşınızda altındaki zemin tamamen çürümüş olan, iktidarını ancak bir istibdat ve delil karartma rejimi kurarak sürdürebilecek, tek ayağı çukurda bir diktatör adayı karikatürü!

Erdoğan ve AKP'yi alternatifsizlik iktidarda tutuyor

Bütün bunlara rağmen Erdoğan ve etrafındaki klik, iktidarını giderek sağlamlaştırıyor gözükmektedir. İnşa hâlindeki istibdat rejimi büyük bir direnç görmeden yükselen bir seyir izlemektedir. Tüm bunların başlıca sebebi Erdoğan ve AKP iktidarının gücünden ziyade karşısındaki burjuva muhalefetinin sefaletidir. Erdoğan ve AKP iktidarının yolsuzluklara batığı, dış politikada çuvalladığı, ülkeyi emekçi çocuklarının bedelini ödediği kanlı bir savaşa soktuğu kimse için

sır değil. Ona oy verenler için bile. Erdoğan'ı halife olarak görmek isteyen fanatik kitlenin ve bu iktidardan nemalanan asalakların haricinde, bu partiye oy veren işçi ve emekçilerin en büyük gerekçesi, AKP karşısında inandırıcı bir alternatifin bulunmaması.

CHP ve MHP'ye umut bağlayanların hüsranı

Erdoğan ve AKP iktidarından kurtulmak isteyen ve her şeye rağmen yine de CHP ve MHP'ye umut bağlayanlar ise hayal kırıklığı üstüne hayal kırıklığı yaşıyor. 7 Haziran'dan sonra parlamento çoğunluğunu kaybettiğinde, CHP koalisyon görüşmeleriyle AKP'ye zaman kazandırmış ve Erdoğan'a meclisi feshetmesi için gerekli 45 günlük süreyi sağlamıştı. MHP ise o dönemde AKP ve Erdoğan'la gizli görüşmelerin yapıldığına dair iddiaların eşliğinde sadece ve sadece HDP'ye saldırıyı politika olarak seçmiş, AKP'nin ekmeğine yağ sürmüştü. 1 Kasım'a giderken her iki parti de seçim hükümetine girmede. AKP'nin tek yanlı bir seçim süreci örgütlemesine seyirci kaldı. Seçim hükümetini tek başına üstlenerek, televizyonları ablukası altına alan, muhalefete propaganda hakkı tanımayan, miting alanlarını bombalayan ve tüm bunların üzerinden iktidarı gasp eden AKP, bu operasyonunda da CHP ve MHP'nin büyük katkısını görmüş oldu.

1 Kasım'daki oylamadan iktidarı gasp ederek çıkan Erdoğan ve AKP, dümeni başkanlık sistemine çevirdi. Erdoğan'ın ikbal savaşı, doğma büyüme Kürt düşmanı MHP'nin AKP'ye iltihakını sağladı. Bahçeli, iltihakın karşılığını kendi partisindeki muhalefete karşı Erdoğan'ın yargı desteği ile aldı. MHP muhalefeti olağanüstü kongre için delegeleri top-

ladığında, bu kongrede Bahçeli'nin ezileceği belli olmuştu. Gemerek ve Tosya mahkemelerinden gelen ismarlama kararlarla süreç uzadı. Şimdi ise Bahçeli, olağanüstü kongreyi kendisi yaparak, Meral Akşener'i disiplin marifetiyle tasfiye ederek, Yargıtay'ın kongreyi örgütlemek üzere yetkili olduğunu onayladığı Çağrı Heyeti'ni ve muhalefeti taca çıkartma niyetinde.

CHP ise Kılıçdaroğlu'nun esip gürlendiği sahne şovlarının kulisinde Erdoğan ve AKP'ye stratejik bir destek sunuyor. Bunu dokunulmazlık oylamasında gördük. HDP'lileri meclisten atmayı hedefleyen dokunulmazlıkların kaldırılması oylamasına CHP'nin evet oyu vermesi hiç de şaşırtıcı değil. Zira düzenin has partisi CHP'nin, Deniz Gezmiş'in idamında da hem mecliste ki hem senatodaki temsilcileri vasıtasıyla nasıl bir suç ortaklığı içerisinde olduğunu tarihten kimse söylemez. Ancak CHP'nin HDP'ye karşı konum almasının ötesinde Kılıçdaroğlu'nun tutumunu "anayasaya aykırı ama yine de evet diyeceğiz" sözleriyle açıklaması sefaletin boyutlarını göstermektedir. Erdoğan'ı her fırsatta anayasayı çiğnemekle, diktatörlük kurmaya çalışmakla suçlayan Kılıçdaroğlu, siyaseten işine geldiğinde anayasanın çiğnenebileceğini kabul ederek yaptığı muhalefetin son zerresini de sıfırlamıştır. Sonrasında CHP grubunda Erdoğan'a küfredilmiş, Kılıçdaroğlu kürsüden Erdoğan'a sert sözlerle yüklenmiş, hepsini geçin!

Burjuva iktidarın, burjuva muhalefeti

Bugün Erdoğan'ın karşısındaki muhalefetin düştüğü sefaleti partimiz çok önceden gördü ve her aşamasında işçi ve emekçileri uyardı. Bunlar Erdoğan ve AKP'nin burjuva iktidarının burjuva muhalifleridir. Mesele burjuvazinin yani kapitalistlerin çık-

arı olduğunda hepsi aynı safta dizilir. Dün de böyleydi, bugün de böyle, yarın da böyle olacak. TÜSİAD ve MÜSİAD istikrar mı istiyor, o hâlde haydi CHP, AKP ile koalisyon görüşmelerine. Anayasa fiilen askıya alınmış, parlamento fiilen taca çıkmış, ne gam! CHP'den sine-i millete dönmenin lafını bile duyamazsınız. Neme lazım, ülkede istikrar kaybolabilir, işçi ve emekçi sokağa dökülüp sermaye düzenini, patronların kârlarını tehlikeye atabilir. HDP'nin dokunulmazlıkları kaldırılınsın, Kürt illeri kuşatılıp bombalansın ziyarı yoktur onlar için. Çünkü sermaye petrol peşinde. Sermaye için, petrol gelsin de çözüm süreciyle de olur, savaşla da... Kürt siyasetine diz çöktürmek sadece Erdoğan'ın, AKP'nin ve MHP'nin siyaseti değil. Sahte barış ve demokrasi havarisi TÜSİAD'ın, Koç'ların, Sabancı'ların, Şahenk'lerin, Ülker'lerin de siyasetidir. Bunu anlamayan, CHP'nin neden bir o yana bir bu yana yalpalayıp sonunda düzenin bekasına sabitlenmiş bir politika izlediğini kavrayamaz.

Amerikancı iktidarın Amerikan muhalefeti

Erdoğan ve AKP ise zaman zaman ABD ile ters düşüyormuş gibi görünse de ondan kopmaz. Onun icazetinin dışına çıkmaz. AB'ye karşı mültecileri yüz kızartıcı biçimde koz olarak kullanmakta, Türkiye'nin en büyük ihracat malı olarak gördüğü orduyu ABD'nin hizmetine sunmak için pazarlıklar içine girmektedir. ABD ise "stratejik destekçisi" Türkiye'den pazarlık değil sorgusuz sualsiz hizmet istiyor. Çelişki bundan ibaret. Yani Erdoğan ve AKP de son tahlilde Amerikancı'dır, hatı İsrailci'dir. Son dönemde izlediği politikalar bunun en açık kanıtıdır. Ancak ABD, Erdoğan karşısında ta-

mamen kendi mamulü bir siyasi alternatif inşa etmekten hiçbir zaman geri durmadı.

Ya ötekiler? Kılıçdaroğlu'nun ABD elçisi Ricciardone ile gizli görüşmelerini bir Amerikan muhalefetinin inşası çabasının parçası olarak değerlendirdik ve bunu sürekli yazdık. CHP'nin yolu her daim Amerikan emperyalizminin yoludur. MHP ise Amerikan muhalefetinin yedek gücü oldu. Ancak son dönemde Bahçeli'nin Amerikancı Erdoğan ve AKP iktidarına iltihak etmesi karşısında daha organik bir Amerikan mahsulü yönetim için Meral Akşener öne çıkarıldı. MHP için tercih Amerikancı iktidardan mı yoksa Amerikan muhalefetinden mi yana olmak arasındadır. Hangisini seçerse seçsin MHP her iki kanadın da sokaktaki vurucu gücü olacaktır. Soldan dün faşist Mansur Yavaş'ı destekleyenler, bugün de Meral Akşener'in yükselişinden aynı aymazlık içinde heyecan duyuyorlar. Yazık. Çok yazık.

Burjuvaziye karşı işçi sınıfı, ABD'ye karşı anti-emperyalist siyaset

Burjuva iktidarın burjuva muhalefetine, Amerikancı iktidarın Amerikan mahsulü alternatiflerine bel bağlamanın yanlışlığı daha ne kadar kanıtlanınsın? İşçi sınıfının siyasetini öne çıkarmaktan ve işçi sınıfını sermayenin şu ya da bu partisinin hegemonyasından kurtarmak, yani işçi sınıfı partisini inşa etmek için çalışmaktan başka yol yok. Bu siyasetin kesin ve vazgeçilmez bir gereği, kimlikçilikle, liberal safsatlarla burjuvazinin peşine takılan solun yere düşürdüğü anti-emperyalist mücadele bayrağını yerden kaldırıp tekrar yükseltmektir.

Delil karartma rejiminden yetki gaspı rejimine, ya sonra?

Tayyip Erdoğan, yürürlükteki anayasa kendisine hiç de böyle bir yetki vermediği halde Ahmet Davutoğlu'nu başbakanlıktan azletti. 1 Kasım hayalet seçimi AKP için bütünüyle meşru. Yani onlara göre Davutoğlu AKP Genel Başkanı olarak yüzde 49,5'in oyuyla seçilmiş bir başbakan. Ama bir adamın kaprisi bu oylamanın sonucuna bile ağır bastı!

Lakin bu olayda "güme giden" sadece Davutoğlu olmadı. Asıl önemli darbe başbakanlık kurumuna geldi. Tayyip Erdoğan, bu süreç içinde başbakanlık kurumunu fiilen ilga etti! Kendi memurunu bakanlar kurulunun başına kendi vekili olarak yerleştirdi.

Bunu Erdoğan biliyor. O yüzden ilk bakanlar kurulu Tayyip Erdoğan'ın başkanlığında Beştepe mevkiinde toplandı. Bunu Binali Yıldırım da biliyor. O yüzden tayin edilir edilmez Tayyip Erdoğan'a "sayın başbakanım" diye hitap etti. Onların bildiğini halktan ne saklayalım? Türkiye neredeyse fiilen başkanlık sistemine geçmiştir.

Bunu da hem Erdoğan hem Binali Yıldırım biliyor. Bilmekle kalmıyor, söylüyor. Bakın seçilir seçilmez Binali Yıldırım ne diyor? "Cumhurbaşkanını halkın seçmesi demokrasi tarihimizde bir dönüm noktasıdır. 21-22 milyon oy alan bir cumhurbaşkanı 'Ben işe karışmam' diyebilir mi? Anayasa ne

söylerse söylesin, cumhurbaşkanının fiili olarak siyasi sorumluluğu doğmuştur. Yeni anayasa ile sistemin yolunu açma zamanıdır."

Yıldırım böylece kendisinin artık eski anasadaki başbakanlık kurumunun yetkilerine sahip olmadığını ilan etmiş oluyor. Bu aslında sahibinin sesidir. Çünkü rejimin "fiili olarak" değiştiği iddiası Tayyip Erdoğan'ın zaten ortaya atmış olduğu bir şeydir. Seçilişinin birinci yıldönümünde, 14 Ağustos 2015'te Erdoğan şöyle demişti: "İster kabul edilsin ister edilmesin, Türkiye'nin yönetim sistemi bu anlamda değişmiştir. Şimdi yapılması gereken bu fiili durumun hukuki çerçevesinin yeni bir Anayasa ile netleştirilmesi, kesinleştirilmesidir."

Cümle yapılarının bile aynı olduğunu fark ediyor musunuz? Erdoğan "İster kabul edilsin ister edilmesin" diyor. Yıldırım'dan yankı geliyor: "Anayasa ne söylerse söylesin"! Tabii Yıldırım'ın aklı daha az erdiği için

suçunu ilan etmiş oluyor. Anayasaya göre görev yapan bir başbakan anayasayı uygulamadığını itiraf ediyor.

Tayyip Erdoğan Gezi'de sendeledi. 17-25 Aralık'ta düşmenin eşliğine geldi. Bunun üzerine bir delil karartma rejimi kurdu. Delil karartma rejimi onu (TÜSİAD burjuvazisinin ve eskiden kendilerine "Mustafa Kemal'in askerleri" diyenlerin desteği sayesinde) Ağustos 2014'te cumhurbaşkanlığına taşıdı. Ama o cumhurbaşkanlığının bile emniyetli olmadığını biliyordu. Onun için derhal başkanlık

sisteminin peşine düştü. 7 Haziran 2015 tehlikenin gerçekten çok büyük olduğunu gösterdi. O zaman beklemeye vakti olmadığını iyice gördü ve yetki gaspı rejimine geçti. Bugün Türkiye'yi bir yetki gaspı rejimi yönetiyor. Ama burada da duramayacaklar gibi görünüyor. Koşullar adım adım Tayyip Erdoğan'ı bir tek parti sistemine doğru sürüklüyor.

Bütün bu "filleri" ancak Yüce Divan paklar. En yüce divan ise halkın vicdanıdır.

Rojava'dan Rakka'ya uzanan yol

Ancak bizim üzerinde durmamız ve lafı dolaştırmadan ifade etmemiz gereken, YPG ile emperyalizm arasındaki ilişkidir. Türkiye solunun, hem yıllar önce Kürt hareketine iltihak etmesinden hem de emperyalizm tahlilini sulandırmasından dolayı bu irdelemede kısır kalması normaldir. Bu yüzden Kürt ve Ortadoğu emekçi halkları ile emperyalizm arasındaki çelişkiyi pratik ve somut gündemler üzerinden ele almaktan kaçınıyorlar.

Çoğunluğunu Kürt güçlerinin oluşturduğu Demokratik Suriye Güçleri (DSG), Amerikan askerlerinin danışmanlığı ve hava desteğiyle Rakka'nın kuzeyine operasyon yapıyor. Bu yetmedi, son günlerde bir de güya Türkiye'nin kırmızı çizgisi olan Mıncıç'te de operasyona başladılar. Sala benzeyen hareketli köprülerle Fırat'ı geçmeye yöneldiler. DAİŞ'e karşı kurulan bu birleşik cephede Amerikan askerleriyle YPG arasındaki ilişkiyi iki taraf da saklamıyor. Rojava'nın savunulması adına bölgeye güç ve kaynak aktaran Türkiyeli devrimci örgütlerin operasyona ne derece katıldıklarını ise bilemiyoruz. YPG ile ABD arasındaki askeri ittifakın bir gereği olarak Rakka operasyonu öncesi son hazırlıkları konuşmak için ABD Merkez Kuvvetler Komutanı, Kobani'ye gelerek Kürt güçlerini ziyaret etti. Bu ziyaret şu

zamana kadar Rojava'ya yapılan en üst düzeydeki askeri ziyaretti. Komutan ardından Ankara'ya uçarak NATO müttefiki TSK'yı ziyaret etti. Sonuç şu: Rakka operasyonunda ana güç DSG/YPG, Türkiye yedek oyuncu.

Esas siz ikiyüzlüsünüz!

Tayyip Erdoğan'ın ABD askerlerinin YPG arması taşıması üzerine "ikiyüzlü" demesi hafızalarda. Erdoğan, Rakka'yı bombalayan uçakların Adana'dan kalktığını bir kenara bırakıyor. Operasyonda kenarda oturduğunu itiraf etmektense, kendine puan topluyor. Her kim ikiyüzlülük arıyorsa, önce kendi ikiyüzlülüğüne baksın. Hükümetin operasyon aleyhine YPG arması taşıyan ABD askerleri için çıkardığı tantanadan ibarettir. Türkiye de işin içindedir, sadece yedek oyuncu olmayı hazmedememektedir.

Erdoğan ve AKP aynı zamanda operasyonun Rusya ve Suriye Ordusu yönünü hesaba katıyor. Er ya da geç çemberin Rakka için daralacağını herkes biliyor. Suriye Ordusu geçtiğimiz ay, Deyr-Zor ve Rakka'ya operasyon hazırlığı içinde olduğunu bildirmişti. Şimdi, ABD destekli Rakka operasyonunun, Suriye ve Rusya güçlerinin alanını daraltmak için yapıldığını, operasyonda hedeflenenin DAİŞ mevzilerini temizlemekle birlikte Suriye-Rusya güçlerini baskı altına almak olduğu söylenebilir. Hükümetin hesaplarından biri de budur.

YPG-ABD

Ancak bizim üzerinde durmamız ve lafı dolaştırmadan ifade etmemiz gereken, YPG ile emperyalizm arasındaki ilişkidir. Türkiye solunun, hem yıllar önce Kürt hareketine iltihak etmesinden hem

de emperyalizm tahlilini sulandırmasından dolayı bu irdelemede kısır kalması normaldir. Bu yüzden Kürt ve Ortadoğu emekçi halkları ile emperyalizm arasındaki çelişkiyi pratik ve somut gündemler üzerinden ele almaktan kaçınıyorlar. Açıkça hem Kürt güçlerinin hem de ABD'nin ortaya koyduğu askeri ilişkinin siyasi boyutlarını ele almayı, bunun tüm Ortadoğu ölçeğine etkilerini ifade etmeyi bir kenara bırakıyorlar. İlkeler, doğru ve zorunlu olduğu ifade edilen taktiklere heba edilmektedir. Gerçek gazetesi sayfalarında bu ilişkinin sadece Kürt halkının değil, bütün Ortadoğu halklarının aleyhine olacağı çokça ifade edildi. Bu sayfalarda, Kuzey'de ABD'nin onayıyla Kürt halkına karşı geliştirilen savaş konsepti defalarca vurgulandı. Şimdi YPG ile ABD arasındaki ilişki, ileri bir biçimde askeri olarak ortaya kon-

maktadır.

Rakka operasyonunda, basına yansıyan bilgilere göre 250 ABD askeri, DSG'yle birlikte operasyonun bir parçasıdır. Burada önemli olan, sahadaki Amerikan askerlerinin sayısı değil, neredeyse emperyalizmin kara gücü olarak hareket eden bir ordunun var olmasıdır.

ABD'ye yüklenen misyon, emperyalizmin kara gücü olmak paahasına verilen karşılıklar, Rojava bölgesi için gelecek vaad edemez. ABD'ye dayanan, uyum içinde olan, ona referans veren hiçbir çizgi Ortadoğu'daki krizden çıkış yolunu bulamaz. Ortadoğu'da tüm askeri alanların özü siyasidir, siyasi olan her şey birleşiktir. YPG ile ABD arasında gelişen askeri-siyasi ittifak, Arap halkını tekdüzelikçi iyecek, Erdoğan'a politik manevra imkânları tesis edecektir.

Nusaybin'in şifreleri

Nusaybin'de beyaz bayraklarla teslim olma sahnesini Türk ordusunun nasıl bir mizansenle sunduğu, sosyal medyaya yansıyan görüntülerle açığa çıkmış bulunuyor. Buna gülüp geçebilirsiniz. Ama Nusaybin'de PKK'nın bir ilk sergilediğini göz önüne alınca mizansenin değil ama arkasındaki somut gerçeğin üzerinde durup düşünmek kaçınılmaz oluyor. Bu "ilk" şudur: geçtiğimiz Ağustos ayından itibaren PKK'ya bağlı güçler, önce YDG-H (Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi) adlı gençlik örgütünün bayrağı altında, sonra bunların dönüştürülmesiyle YPS (Sivil Savunma Birlikleri) adı altında kentlerde ve kasabalarda hendekler kazdı, barikatlar kurdu. Başka çok sayıda vaka vardı, ama Cizre (Cizîr), Sur (Sûr), Şırnak (Şîrnex), Silopi (Silopya), Yüksekova (Gewer) ve Nusaybin (Nusebîn) bu direnişin en belirgin örnekleriydi. İlk kez Nusaybin'de, PKK mücadelenin orta yerinde bu direnişe son verildiğini, kendi güçlerinin kentten çekildiğini açıklamış bulunuyor. Üstelik Nusaybin askeri bakımdan PKK'nın en güçlü kozlara sahip olduğu ilçe idi. Çünkü Rojava'ya komşuydu ve bir dehlizler sistemi ile oraya bağlanıyordu. O zaman bu gelişmeyi nesnel ve soğukkanlı biçimde değerlendirmek, mücadelenin geleceğini anlamak bakımından önem taşıyor.

Nusaybin olayının anlamı, her şeyden önce, PKK'nın askeri olarak kentlere yerleşme yönelişinin başarısızlığa uğramasıdır. Üste-

lik bu yöneliş, devlet güçlerinin en ufak bir sınır tanımayan, sivil halkı ve kent dokusunu savaşın gereklerine feda eden yaklaşımı dolayısıyla askeri bir yenilgiden öte çok ağır bir bedel ödenmesine, Kürt bölgesinin baştan aşağıya Suriyeleşmesine yol açmıştır. Öyle görünüyor ki, PKK çok ciddi bir hesap yanlış yapmıştır. Nedir bu hesap yanlış? Kentlerde barikat savaşının öncü savaşı gibi verilebileceğini hayal etmek. Barikat savaşı bütün tarihte ve bütün coğrafyalarda kitle ayaklanmasının kendine bulduğu askeri biçimdir. Devrimlerde barikatlar kuru- lur, çünkü kitle yeni bir dünya için mücadeleye girmiştir, sokaklardadır. Düzenin güçleri ise onu geri püskürtmek ve kentin sokaklarına, meydanlarına yeniden hâkim olmak istemektedir. Devrimci kitle de evine dönmek için karşı tarafın üstün ateş gücüne barikatlar kurarak cevap vermekte, böylece sokaklardan evlere dönmeye direnmekte, hatta fırsatını buldukça ilerlemektedir.

6-12 Ekim ve kamu düzeni

Türkiye'nin son dönem tarihinde üç büyük toplumsal olaydan biri olan (ötekiler Gezi ile başlayan halk isyanı ve 2015 büyük fiili metal grevi) 6-12 Ekim serhildanı (isyani), AKP hükümetinde büyük korkuya yol açmıştı. 24 Ekim'de, olayın üzerinden daha 15 gün bile geçmeden, partisinin Ege ve Akdeniz bölgeleri milletvekilleri ile kapalı bir toplantıda bir araya gelen o dönemin başbakanı Ah-

Operasyonlar sonrası vuraneye dönen Nusaybin...

met Davutoğlu, toplantının bitiminde şöyle demişti: "Vaktiyle Sayın Cumhurbaşkanımız beni uyarmıştı. 'Ne konuşursanız dışarı çıkar' diye. O yüzden konuşmalarımız bu sınırdadır. Eğer çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hâle geliriz. Süreç devam ederken kamu düzenini de kamu otoritesi de sonuna kadar korunacak."

Kapalı bir toplantıda itiraf edilen ve dışarı sızan bu korku nedendi? Çünkü Kürt kentleri "Kobani düştü düşecek" hoyratlığına karşı HDP'lisiyle AKP'lisiyle ayağa kalkmıştı. İşte hendekler ve barikatlar bu bağlamda devlet için büyük bir kaygı kaynağı olmuştu. Yukarıdaki alıntıda yer alan "kamu düzeni" kavramı ondan sonra Davutoğlu'nun ağızından düşmedi. HDP ile müzakereler sırasında "kamu düzeni" hep gün-

deme geldi. Çünkü devlet, halk yeniden sokağı fethedecek olursa, hendek ve barikatların tehlikeli bir mevzi olacağını biliyordu.

Ama halk yeniden sokağına çıkmadı. Halkın ne zaman sokaklara döküleceğine en güçlü siyasi hareketler bile her zaman karar veremez. Halk 6-12 Ekim arası milyonlarıyla sokağı çıktığında daha ilk akşam İmralı'dan "eve dönün" mealinde bir mesaj alıp, ikinci akşam bunu açıklayan Kürt hareketi, halkı bir daha sokağına çıkaramadı. Halk çekilince barikatlar ve hendekler savunmasız hâle gelir. Çünkü yukarıda söyledik: barikat bir kitle hareketinin savunma aracıdır, bir öncü savaşı tekniği değil.

Ne kentte, ne kırdadır

Önümüzdeki dönemde Kürt bölgesinde ne yaşanacak? Muhtemelen savaş durulacak. Çünkü

kentler devletin elindedir. Kırdada ise PKK yaygın eylemlere başvurmuyor. Bunun nedeni üzerinde tartışılabilir. Ama Rojava'nın savunma gücü olan YPG'nin ABD ile birlikte hem Rakka'ya dönük, hem de Mıncıç bölgesinde askeri operasyon yaptığı bir dönemde PKK'nın kuzeyde askeri faaliyete girişmemeyi, şu ya da bu nedenle seçmiş olması en büyük olasılıktır. Kaldı ki Kürt hareketi açısından, ABD ile kurulan ittifak dolayısıyla bu emperyalist güçten bağımsız bir inisiyatif geliştirmek giderek zorlaşacak, adım adım imkânsız hâle gelecektir. Ancak güneyde durum değişirse olasılıklar değişecektir. Dokunulmazlıkların kaldırılmasının siyasi sonuçları da göz önüne alınırsa, Kürt hareketinin zor bir döneme girmekte olduğunu söylemek mümkündür.

İstanbul kaç defa fethedildi?

“Reis” Osmanlı’yı yüceltmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Kendisini de. İstanbul’un fethinin 563. yıldönümü büyük bir gösteri ile kutlandı, ama bütün sokaklar, metrolar, otobüsler Tayyip Erdoğan’ın fotoğraflarıyla doluydu. 29 Mayıs’tan bir hafta sonra bile metro istasyonlarında Tayyip Erdoğan’ın, Haziran ayında konseri yapılacak olan MFÖ’den daha fazla fotoğrafı vardı!

Tarihi çarpıtma sanatı iyice gelişti. Geçmişte “resmi tarih” vardı, şimdi de “karşı resmi tarih” geldi. Tayyip Erdoğan İstanbul’u fethettiği için Osmanlı’yı yüceltiyor. Uygarlıkların nasıl olduğundan bihaber bir bağınazlığın resmidir bu yaklaşım. Osmanlı Konstantiniyye’yi fethettiği kadar Bizans da Osmanlı’yı fethetmiştir. Bugünkü Anadolu halkları, sadece Türk-İslam uygarlığının değil, Hitit, antik Yunan, Truva, Bizans uygarlıklarının, Horasan dervişlerinin ve Balkan halklarının hepsinin ortak ürünüdür. Bağnazlığın akli sadece İslam’ın Hıristiyanlığı kılıçla fethetmesindedir. Oysa Bizans’ın

İstanbul’un işgali 1918

yüzyıllara yayılan ve Roma gibi bir imparatorluğun mirasçısı olan geleneği, Osmanlı’nın fethi izleyen yüzyıllarda ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Ahir dönem fatihleri İstanbul’u konuşmanın Osmanlı’yı yücelttiğini anlatmaya çalışıyorlar halka. İyi de Türk halkı İstanbul’u ve Anadolu’yu mekân tuttuktan sonra aynı Osmanlı, tam da uygarlığın gerisinde kaldığı ve I. Dünya Savaşı’nda bir maceraya atıldığı için, savaş biter bitmez 1918 sonunda başkentinin işgal edildiğini görüyordu. İşgal beş yıl sürecek,

ancak Ekim 1923’te kaldırılacaktı. Kim kaldırmıştı? Milli Mücadele kadrosu. İstanbul’un yeniden fethedilmesi gerekiyordu, bunu da Milli Mücadele hareketi yaptı. Yani burjuva devrimi. Yani Osmanlı’ya son veren hareket.

Öyleyse Osmanlı İstanbul’u kazanmıştı ama sonra yitirmişti. Bir zamanlar büyük olabilirdi. Ama şimdi zavallıydı. İstanbul’un tarihi, aynı zamanda Osmanlı’nın görkemini ve sefaletinin tarihidir. Birini anlatmakla olmaz. İkisini de anlatmak gerekir. Anlatmazsanız ona tarihi çarpıtmak denir!

Sungur Savran

Geleceğe dönüş

Tayyip Erdoğan’ın “yerli ve milli” projesinde en önemli ideolojik mücadele alanlarından biri tarih. Erdoğan ve memurları tarihi yeniden yazarak onu geleceğe yükselen bir merdiven olarak kullanmak istiyorlar. Kendi geleceklerine. Erdoğan’ın tartışmasız lider ya da kendi kullandıkları adla “Reis” olacağı, Osmanlı bakiyesi bütün ülkelerden ve topluluklardan başlamak üzere Sünni İslam dünyasının Türk’ün hâkimiyetinde yeniden birleştirileceği bir dünya. (Dahası da var da yerimiz yetmez! İleride ele alacağız.)

Geçmişin önemli dönüm noktaları, bu yaklaşımda gelecek için kerteriz olarak iş görüyor. Şimdilerde özel bir dönemden geçiyoruz. 1908 ile 1925 arası, Osmanlı’dan Türkiye’ye geçişte son derecede belirleyici bir dönemdi. Her yıl başka bir önemli olayın 100. yıldönümü. Erdoğan ve tarihçileri bu fırsatı tepe tepe kullanarak eski “resmi tarih”in yerine bir “karşı resmi tarih” yaratmaya çalışıyorlar. Bu çabalar hiçbir biçimde yalnızca geçmişle ilgili değil. Geçmiş özenle çarpıtılıyor ki gelecek bu çarpık perspektife göre kurulsun.

Bu yılın hasadı zengin. İçinden geçtiğimiz 2016 Ortadoğu’nun masada cetvelle çizilmiş sınırlar uyarınca İngiliz ve Fransız emperyalizmleri arasında bölünmesinin temelini oluşturan Sykes-Picot anlaşmasının 100. yıldönümü. “Suriye benim, Irak benim” hesabı bölüşmüşler emperyalistler bölgeyi. Ama şimdi ne Suriye kaldı, ne Irak! İslam Devleti denen savaş ağalığı birimi bir yana, bu ülkeler sayısız ordu ve milisin hâkimiyeti altındaki bölgelere bölünmüş durumda. Emperyalizmin kulu kölesi olmuş Menderes’lere, Özal’lara sahip çıkan Tayyip Erdoğan tayfası, iş Sykes-Picot’ya gelince, özel çıkarları dolayısıyla birden anti-emperyalist kesiliyor. Kahrolsun Sykes-Picot! Yaşasın yeni Osmanlılık!

Hemen tarihe bakılıyor ve Sykes-Picot’nun alternatifi bulunuyor. Artık kim buldu bilinmez, ama ambalaj ve pazarlama işi “Reis” tarafından yapılıyor. Tarihçiler de “Reis”in emri gereği malzemeyi hazırlıyor. Ortaya unutulmuş Kut’ül Amâre zaferi çıkartılıyor. Osmanlı ordusu 1915 sonunda İngiliz birliklerini bugünkü Irak’ta bulunan Kut’ül Amâre kentinde kıstırmış, aylar süren bir kuşatmadan sonra Nisan 1916 sonunda teslim almış. Efendim, bu, Çanakkale’den

sonra Osmanlı’nın vatan savunmasında İngiliz emperyalistlerine tattırdığı ikinci hezimetmiş. Anlamı da Arap Ortadoğusu’nun emperyalizme karşı Türklerle birleşmesi imiş.

Kut’ül Amâre efsanesini başka bir yazımızda eleştiriyoruz. Bu kısacık sütunda bir tek şey söyleyelim de bu, sahte bir İslam birliğine dayanan Osmanlıcı sözde anti-emperyalizmin pabucunu dama fırlatalım. Kut’ül Amâre’yi teslim alan birlik, Osmanlı’nın 6. Ordusu’dur. 6. Ordu’nun komutanı ise, Osmanlı dilindeki adıyla Golç Paşa’dır. Yani General Von der Goltz. “von”u ile, “der”i ile halis muhlis Alman generali! Siz Alman emperyalizminin generalinin komutası altında anti-emperyalizm mi yapıyorsunuz? “Müslüman mahallesinde salyangoz satma” diye işte buna derler! Başka örneğe yerimiz yok, ama gerek de var mı?

“Yerli ve milli” projenin tarih torbası işte böyle efsanelerle tıka basa dolduruluyor. Amacı ideolojik planda geleceğin ayaklarını oluşturmak. Bizim geleceğimizin ayakları ise bambaşkadır. Mesela Kut’ül Amâre yüceltmesi, Müslüman halkların kurtuluşunu Türk ile Arap arasında yeniden eşitsizliğe dayanan bir birlikteliğe bağlıyor. Bizim geleceğe dönüşümüzün başlangıcı Ekim devriminden sonra 1920’de toplanan Bakü Doğu Halkları Kongresi’dir, onun Müslümanları emperyalizme karşı cihada çağıran programıdır.

Mesela Erdoğan ve memurlarının İstanbul’un fethini anma tarzları Türkiye’nin Yunanistan’la kavgalı olduğu bir geleceği hazırlıyor. Biz ise bu yıl başka bir yıldönümünü kutluyoruz: Şeyh Bedreddin ve Börklüce Mustafa önderliğindeki modern çağ öncesinin en büyük komünist devrim atılımlarından biri olan 1416 devriminin 600. yıldönümünü. Bizim geleceğimizi gösteren odur: Karaburunlu Müslüman köylü ile Sakız adasının Rum denizcisini özel mülkiyete ve sınıf iktidarına karşı kol kola mücadeleye çeken devrim! İstanbul’un fethi bizim için İslam kültürü ile kadim tarihin en büyük uygarlıklarından Roma’nın miraslarının daha üst bir sentezinin kapısıdır. Onlar bu tarih anlayışıyla Türk ile Yunan’ı birbirine kırdırır. Biz ise yepyeni bir uygarlığın içinde kardeş ederiz onları!

Türk şovenizminin Almanya korkusu!

Almanya parlamentosu, neredeyse oybirliği ile 1915 yılında yaşanan Ermeni tehciri ve katliamını bir soykırım olarak tanıdı. Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi, geçmişten beri belirtiyor: emperyalist ülkelerin parlamenterlerinin Ermeni soykırımını tanımamasının sorunun çözülmesine milim katkısı yoktur. Bu mesele, emperyalizm tarafından değil ilgili halklar tarafından çözülecektir. En başta da o dönemin katil İttihat ve Terakki hükümetinin soykırımdaki sorumluluğunu ortaya koyarak Ermeni halkına karşı işlenmiş bu tarihi suçu tescil edecek olan ve onu telafi için gerekli her türlü adımı atacak olan Türkiye halkları tarafından.

Bu söylediklerimiz bugüne kadar da doğrulanmış şeyler. 23 ülke, Avrupa Parlamentosu ve ABD’nin birçok eyaleti soykırımı tanıdı da ne oldu? Bunu Tay-

yip Erdoğan da biliyor, hükümet de, onların gazeteci ya da yazar kılığındaki uşakları da. Ama bu sefer Türk şovenizmi çok korktu. Neden? Çünkü Almanya öteki emperyalist devletlerden farklı olarak olaya taraftır da onun için! Geçen yıl, soykırımının 100. yıldönümü vesilesiyle Devrimci İşçi Partisi (DİP) Alman sosyalist örgütlerine yaygın olarak yollanan bir mektupta bakın ne diyordu:

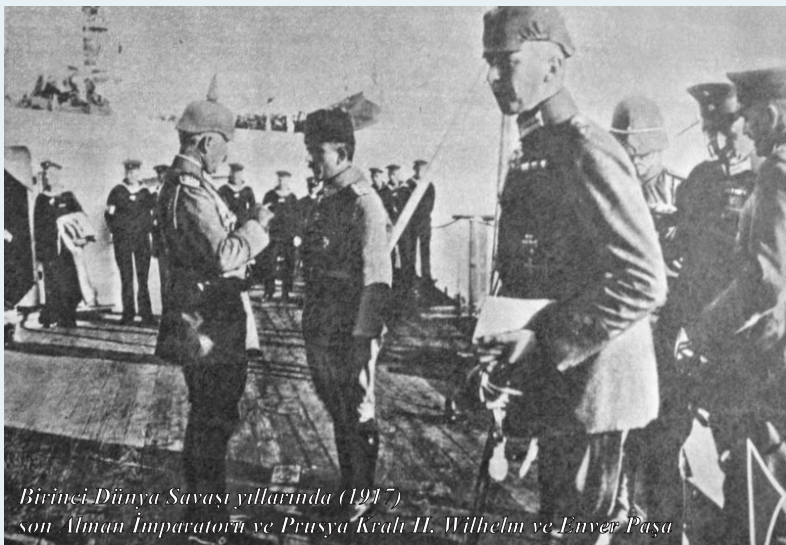
“Soykırımın tanınması sorunu bazı emperyalist ülkelerin devlet organlarının üstünkörü bir şekilde uyguladığı baskı ile çözülemez. (...) Ancak, bir devlet var ki, gerçekten bir fark yaratabilir: Almanya. Almanya, Birinci Dünya savaşı boyunca Osmanlı devletinin hem müttefiki hem de hamisiydi. Osmanlı-Türk ordusunun kumandanları Alman mareşalleri, generalleri ve

amiralleriydi. Soykırımın Almanların onayı ve hatta teşviki olmadan gerçekleşmiş olması kesinlikle imkânsızdır. (...) Kayzer’in hükümeti, Osmanlı’nın aynı anda hem pan-Türkist hem de pan-İslamist bir politik saldırı başlatarak Rusya’yı ve Britanya’yı Asya’daki arka bahçelerinde tehdit etmesini bekliyordu. Ermeniler, Osmanlılar ile Asya’nın Müslüman ve Türki halkalarının arasında bulunuyordu. Bu nedenle, Ermeni soykırımı nesnel anlamda Alman emperyalizminin savaş dönemindeki amaçlarına hizmet etmiştir.”

İşte bizim şovenistlerimiz Almanya meselesinden bu yüzden korkuyorlar! DİP neden sadece ve sadece Almanya’nın soykırımı tanınmasını önemsiyorsa, onlar da o yüzden korku içindeler.

DİP’in mektubunda bir de-ğil iki talep vardır. Almanya’nın soykırımı tanınmasının yanı sıra “Ermeni soykırımıyla ilgili Alman devlet arşivlerinin tamamen açılması”. DİP ekliyor: “... tüm arşivler açılmaksızın yalnızca kınamayla yetinilmesi yeterli olmayacaktır.” İşte Türk şovenistlerini ölümüne korkutan budur: hakikatlerin ortaya çıkması ihtimalidir.

Öyleyse, Alman yoldaşlarımızı yeniden sesleniyoruz. Burjuvazi soykırımı tanımakla, Kayzer’in “ihmal”ni kabul etmekle yetinmek istiyor. Siz yetinmeyin, arşivleri açtırmak için bastırın!

Birinci Dünya Savaşı yıllarında (1917) son Alman İmparatoru ve Prusya Kralı II. Wilhelm ve Enver Paşa

Gençlik mücadelesi

Faşizm tehlikesine karşı mücadeleye

AKP ve Erdoğan, 7 Haziran seçimlerinde büyük bir yenilgi yaşadktan sonra bir ikbal savaşına girişti. Suruç katliamına ve 10 Ekim Ankara katliamına oy uğruna göz yumdu. Erdoğan Türkiye'yi adım adım Suriyeleştirirken buna karşı çıkan muhalif sesleri bastırmaya girişti. Elbette bu ortamdan üniversiteler de nasibini aldı. Bu dönem boyunca mecliste Erdoğan'a koltuk değneği olan MHP, zaman zaman, paramiliter örgütü ülkücü faşist çeteler aracılığı ile de üniversitelerde onun sopası oldu.

Barış isteyen akademisyenler faşist çeteler tarafından tehdit edildi. Sosyal medyada, imzacı akademisyenler hedef gösterildi. 23 Aralık 2015 günü Hacettepe Üniversitesi'nde bir grup faşist öğrencilere saldırı. Aynı gün okul çıkışında Özgecan Aslan duvarı, Eğitim-Sen üyesi kadın hocaların yaptığı Kadınların Meydanı, Soma, Ermenek ve Şırnak'ta iş cinayetine kurban giden madencilerin anısına yapılan anıt resim ve Berkin Elvan resimleri faşist çeteler tarafından tahrip edildi. 24 Nisan gecesi Eskişehir'de faşistler çevre yolunun trafik ışıklarına "PKK'lı akademisyene, çalışana, öğrenciye idam Genç Atsızlar ESOGÜ" yazılı pankart ve etek giydirilmiş bir insan maketi astı. Bu gecenin sabahında Osmangazi Üniversitesi'nde 1 Mayıs çalışması yapan Öğrenci Kolektifleri

üyelerine saldırdılar. Nazi Almanyası'nın dizi dibinde Turancılık hayalleri kuran Nihal Atsız ve Alparslan Türkeş'in aralarında bulunduğu 23 kişinin İrkçılık Turancılık davasında yargılanmasına karşı faşistler tarafından yapılan bir gösterinin tarihi olan 3 Mayıs'ı "Türkçülük Günü" ilan eden faşistler, rektör izninde, polis koruması altında etkinlik düzenlediler. Faşist çetelerin etkinlik yapmasına izin vermeyen öğrencilere ise polis saldırdı.

Yakın zamanda iyiden iyiye istibdat rejimine doğru sürüklendiğimizi gösteren önemli gelişmeler yaşandı. Erdoğan'ın "pelikandosyası" adlı bir internet sitesinden verdiği muhtırayla Ahmet Davutoğlu başbakanlık görevinden istifa etti. MHP'nin ve CHP'nin AKP'ye verdiği destekle dokunulmazlıklar kalktı. Erdoğan istibdat rejimine doğru ilerlerken bu süreçte ona koltuk değneği olan Devlet Bahçeli'yi de yanında görmek istiyor. Çünkü Devlet Bahçeli, MHP içerisindeki muhalif seslerin kesilmesi koşuluyla, Erdoğan'ı destekleyeceğini farklı biçimlerde dile getiriyor. Ekonomik krizin keskinleştirdiği sınıfsal çelişkilerin ne denli sert yaşanacağı da bu birlikteliğin belirleyicisi olacaktır. Kiralık işçilik yasası dokunulmazlık tartışmalarının olduğu, Kürt illerinde savaşın devam ettiği ve Kilis'in DAİŞ tarafından havan topu yağmuruna tutulduğu süreçte meclisten geçti ve Erdoğan tarafından onaylandı. Kıdem tazminatına da gözünü diken AKP, sermayenin iştahını kabartıyor Eğer ekonomik krizin yarat-

tığı ağır koşullara karşı işçi sınıfı mücadelesi yükselir, sermayeyi köşeye sıkıştırmaya başlarsa, Erdoğan ve AKP, işçi sınıfını dizginleme vaadiyle sermaye tarafından desteklenebilir, iktidarını sürdürebilir. İşçi sınıfını durdurabilmek için de paramiliter güçleri devreye sokması gerekebilir. Bu da Devlet Bahçeli'nin yardımıyla MHP'nin Ülkü Ocakları aracılığıyla olabilir. Bu durumda fabrikalarda, sokaklarda, üniversitelerde faşist çeteler tarafından gerçekleşen saldırılar yoğunlaşacaktır. Üniversitelerde gerçekleşen saldırılardan anlaşılacağı üzere işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda mücadele edenler, Erdoğan'ın kendi ikbali için açtığı savaşta Kürt halkının yanında olanlar ve erkek egemenliğine karşı mücadele eden kadınlar hedef tahtasına konmaktadır.

Sancılı bir dönemden geçtiğimiz ortadadır. Bu ortamda üniversite öğrencileri geri adım atmamalıdır. Ses çıkarmazsam bana bir şey olmaz dememelidir. AKP'nin, Erdoğan ve kliğinin Türkiye'yi Suriyeleştirdiği açıktır. Yangın her yeri sarabilir. Gelin üniversitelerde sınıf mücadelesini yükseltelim. Soracak çok hesabımız var. Bu ablukayı kırabiliriz. Yeter ki çareyi Abdullah Gül ve ekibinin, CHP'nin ve zayıflamış da olsa cemaat kadrolarının oluşturmuş olduğu Amerikan muhalefetine aramayalım. Panzehir MESS patronlarına diz çöktüren metal işçilerinde, Gezi ile başlayan halk isyanında sokakları AKP'ye dar eden halkta ve mücadeleyi yükselten yoksul Kürt halkındadır. Öğrenciler de bu büyük mücadelelerin yanında kendi mücadeleleriyle yerini almalıdır. Türkiye'nin Suriyeleşmesine ve faşizm tehlikesine karşı işçi sınıfı saflarında örgütlenip, mücadele edelim!

Sınıf'ın 7. sayısı çıktı!

Devrimci İşçi Partili Liseliler'in hazırladığı *Sınıf*'ın Mayıs-Haziran sayısı liselilerle buluşuyor. Her sayıda olduğu gibi ülke ve lise gündemine dair değerli yazılar bulunduran bülten, Erdoğan'ın kurmak istediği istibdat rejimi ile ilgili "Erdoğan istibdat rejimine adım atıyor, Kilis yanıyor!" başlıklı bir yazıyla başlıyor. Sonraki yazı işçi sınıfına büyük bir saldırı olan kıdem tazminatının gasp edilmesine karşılık gençliği en ön safta mücadeleye çağırıyor. "Laiklik nedir? Neden laiklik için mücadele etmek gerekir?" başlıklı yazı ise gündemdeki laiklik tartışmalarına devrimci Marksist bir bakış açısı sunuyor. Erkek ege-

men kapitalist sistemin kadınlara yönelik saldırılarını konu eden bir başka yazının ardından 1 Mayıs ve Taksim üzerine bir yazı da *Sınıf*'ta yer alıyor. Bu metni, 6 Mayıs'ta idam edilen 3 Fidan'ı ve devrim için dövüşen tüm devrimcileri anan bir yazı takip ediyor. *Sınıf*'ın arka kapağı ise 18 Nisan günü kaybettiğimiz Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım yoldaşımız için ayrılmış bulunuyor.

Haklarımız için mücadeleye! Mücadeleyi sınıfla birleştirmeye!

Bursa Görükle'de KYK (Kredi ve Yurtlar Kurumu) erkek öğrenci yurdunda kalan bir öğrenciyim. Yurdumuz yeni açıldığı için bazı sıkıntılar yaşıyoruz. Sayımız az olduğu için yemekler sürekli aynı çıkıyor. Üstelik lezzetli ve kaliteli değil. Yurt ile okul arası yaklaşık 20-30 dakika sürüyor. Ancak yurdumuzu önünde diğer KYK yurtlarında olduğu gibi dolmuş durağı olmadığı için yürümemiz gerekiyor. Dolmuş fiyatları öğrenciler için 1,50 lira. Her gün sadece 3-4 km için 3 lira veriyoruz. Özel halk otobüsleri ise 1,25 lira ama onlar da seyrek geçiyor.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen yurt hakkı kazananlar

kendini şanslı hissediyor çünkü Görükle'de ev fiyatları çok yüksek. En kötü 2+1 evlerin en ucuzu 500 liradan başlıyor. Özel öğrenci yurtlarında da durum farklı değil. Yemeksiz ve ufacak odalar için 600 liradan 1.000 liraya kadar fiyat biçiyorlar. Dolayısıyla barınma konusunda hiçbir hakka sahip değiliz. Eğitimin parasız olduğu yalancı en temel ihtiyaçlarımızdan biri olan barınma hakkımızda bile net bir şekilde ortaya çıkıyor. Bizler temel haklarımız ve daha fazlası için üniversitelerde mücadeleyi yükseltelim. Yükselttiğimiz bu mücadeleyi sınıf mücadelesine omuz vererek daha da ileriye taşıyalım!

Geleceğimizden, haklarımızdan, mücadelemizden taviz vermeyeceğiz!

17-25 Aralık'ta, Erdoğan başta olmak üzere AKP'lilerin ve çevresindekilerin yolsuzlukları birer birer ortaya dökülürken adını sıkça duymaya başladığımız Turgut adlı vakfın 20. Kuruluş Yıldönümü ve Olağan Genel Kurulu 30 Mayıs tarihinde yapıldı. Kurulda konuşan Erdoğan, vakfi yolsuzluk suçlamalarına karşı sahiplendi. Sözde çok iyi niyetlerle kurdurduğu ve iktidarı boyunca ekonomik olarak sınır tanımadan büyüyen bu vakfın yetiştirdiği gençlerin ahlâki açıdan "örnek" bir gençlik olacağını söyledi. Erdoğan'ın ahlaktan kastının ne olduğunu, kadınların doğum kontrol uygulamasının Müslüman ailelere uygun olmadığını söyleyerek kadın düşmanlığı

yapmasından çıkarabiliriz. Ancak Erdoğan'ın bu konuşmasından çıkartılacak tek sonuç Erdoğan'ın kadın düşmanı olduğu değil. Bu zaten defalarca kanıtlanmış bir gerçek.

Erdoğan'ın vakfi sahiplenmesinin iki anlamı var. Birincisi, halkın cebinden çıkan paraların ayakta ayakta tutulmasına ve vakif hesaplarına doldurulması konusunda yargılanacak kişilerin başında kendisinin geliyor olması. Dolayısıyla vakfın aklanması gerekiyor.

İkinci anlamı ise kendisinin gençlikle ilgili planları ve hayalleri: istibdat rejimi yolunda adımlarını sıklaştıran Erdoğan, karşısında duracak bir gençlik istemiyor. Ne Kürt halkına karşı

yürüttüğü kirli savaşa karşı, ne ailesinin ve partisinin içinde bulunduğu yolsuzluk bataklığına karşı, ne de işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırılarına karşı birileri ses çıkartsın istemiyor. Kendisinin önünde diz çökecek, okullarda, sokaklarda kendisini destekleyecek bir gençliği kendi kontrolündeki vakıflarda yetiştirmeyi hedefliyor. Erdoğan konuşmasında diyor ki; ibadetinden taviz vermeyen bir gençlik olacak. Biz onun bu sözünü şöyle tercüme ediyoruz; istibdat rejimi yolunda her isteğim karşısında taviz verecek bir gençlik olacak.

Erdoğan'ın unuttuğu veya söylemeye dilinin varmadığı bir gerçek var. Onun hayallerinin aksine üniversitelerden liselere

gelecekleri için mücadele eden gençler var. Fakültelerini işçi katliamlarının sorumlularına dar eden, Soma katliamından sonra İTÜ Maden Fakültesi'ni işgal eden gençler var. Grev çadırlarında işçilerin yanında olan, hak arayışlarında işçilerin fabrikalardan yükselen sloganlarına ses katan bir gençlik var. İşçi sınıfının kazanımlarını birer birer elinden alan AKP'ye karşı koyan, kıdem tazminatı dâhil bütün haklarını savunan bir gençlik var. Kadınları tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine mahkûm ettiği gibi nasıl yaşadıklarına da dil uzatan AKP'ye karşı kadın dayanışmasını her yerde yükselten genç kadınlar var. Kadınların öz savunmasını her alanda olduğu gibi mahkemelerde

de savunan kadınlar var. Terörle mücadele adı altında yürütülen haksız savaşa karşı çıkan, savaşı durdurmak için AKP'yi yenmek gerektiğini söyleyen bir gençlik var. Yolsuzlukların da, katliamların da hesabını sormak için işçi sınıfının yanında kavgaya giren bir gençlik var!

Gençliğin cevabı; haklarından, geleceğinden ve mücadeleden taviz vermemek olmalıdır! Gençlik üzerine hayaller kuran Erdoğan'a verilmesi gereken cevap, daha fazla örgütlenmektir! Metal fabrikalarından, madenlere çalıştıkları her yerde onurlu bir yaşam için mücadele eden işçilerin yanında gençlik, geleceği için mücadele etmelidir!

Dünya kazan devrim kepçe

Fransız kalma, Fransız ol!

Gerçek gazetesi ve "Dünya Kazan Devrim Kepçe" sayfamız 2016 yılında Fransa'ya abone oldu! Şubat sayısında "Fransa: öğretmenlerden taksicilere kitleler sokakta". Mart sayısı: "Fransa'da köylüler sokakta!". Nisan'da ton yükseliyor: "İşçi düşmanı yasaya karşı Fransa ayağa kalktı!". Mayıs tempoyu sürdürüyor: "Fransa: polis şiddeti artarken, kitleler geri adım atmıyor". Gerçek sitesinde yayınlanan çeşitli yazılar da unutulmamalı. Gerçek gazetesi Türkiye'nin olduğu gibi dünyanın nabzını tutmayı da biliyor. Fransa bugün Avrupa ve Akdeniz açısından sınıf mücadelelerinin merkezidir.

Fransa'da ikili bir süreç yaşanıyor. Bir yandan, işçi sınıfı öğrenci gençliği de yanına alarak sözde "sosyalist", gerçekte sosyal kapitalist Hollande-Valls yönetiminin parlamentoya getirdiği İş Yasası'nı püskürtmek için uzun soluklu, güçlü ve akıllı bir mücadele yürütüyor. Bir yandan da, Fransa'nın birçok kentinde *Nuit Debout* (Gece Ayakta) adı altında 2011'de Mısır, İspanya ve Yunanistan'da, 2013'te Türkiye'de yaşanan türden bir protesto hareketi gelişiyor. Bütün bu mücadelelere Fransız polislerinin bugüne kadar az görülmemiş bir gaddarlıkla kitlelere saldırmaları eşlik ediyor. Mücadelenin geldiği yerde *Nuit Debout* hareketi bir ölçüde geri plana düşmüş durumda. Sınıf mücadelesi Fransa'nın hayatına gerçek anlamda damgasını vuruyor.

49/3

İş Yasası, işten çıkartmayı kolaylaştırmaktan çalışma sürelerini arttırmaya, fazla mesai ödemelerine tavan getirmekten işkolu düzeyindeki kazanımların küçük işletmelere uygulanmamasına kapı açmaya kadar çok çeşitli yollardan Fransa işçi sınıfının 20. yüzyıl boyunca büyük mücadelelerle elde etmiş olduğu sayısız kazanımı, Fransa ekonomisinin "modernleşmesi" ve istihdamın artırılması gerekçeleriyle ortadan kaldırmaya yönelik bir yasa. Şubat ayı ortalarında tartışılmaya başlandığından bu yana, haklı

olarak, hem Fransa işçi sınıfının, hem kendilerini geleceğin işçileri olarak gördüklerinden en baştan işin içine giren üniversite ve lise öğrencilerinin, hem de genel olarak halkın çoğunluğunun tepkisini toplamış durumda.

Eylemler 9 Mart'ta başladı, 31 Mart'ta ise doruğuna yükseldi. O gün, sendikaların verdiği sayılara göre Fransa'nın birçok kentinde toplam 1,2 milyon insan genel grev eşliğinde sokağa çıktı. Yine o gece binlerce insan kendiliğinden Paris'in République Meydanı'nı işgal ederek geceyi orada geçirdi ve *Nuit Debout* hareketini başlattı. Hareket daha sonra başka bir dizi kente de sıçradı. Mücadelenin gücü, iktidar partisi olan "Sosyalist" Parti içinde de muhalifler yarattı. Bunlar, soldaki diğer partilerin milletvekilleriyle birlikte Parlamento'da ısrarlı bir muhalefete giriştiler.

Genel grevler ve protestolar Nisan ve Mayıs aylarında da devam etse de hiçbir eylem kitlesellik bakımından 31 Mart'ın gücüne ulaşamadı. Grevlerin ve gösterilerin daha önceki kitleselliğe de ulaşmadan tekrarlanması, kitlede bir bıkkınlık ve umutsuzluk yaratabilirdi. Burjuva medyası da bunu körükliyordu. Üstelik parlamentonun Millet Meclisi olarak adlandırılan alt kanadında Mayıs başında hükümet anayasasının 49/3. maddesinin kendisine tanıdığı bir hakkı kullanarak tasarıyı hükümet kararıyla Millet Meclisi aşamasından geçirdi. Fransa'nın halen yürürlükte olan anayasası, 1958 yılında 5. Cumhuriyet kurulurken Charles de Gaulle tarafından neredeyse bir darbe yoluyla ülkeye dayatılmış, anti-demokratik bir anayasadır. Hollande 2006'da muhalefetteyken 49/3 için şunları söylemişti: "49/3 bir rezilliktir, demokrasinin inkârıdır, parlamento tartışmasını frenlemenin bir yoludur." Ama şimdi iş kapitalistleri memnun etmek, işçi sınıfını kısıkırak bağlamak olunca kendisi bu "rezillığe" başvuruyordu. Bu "rezillığe" başvuruyordu. Bu "rezillığe" başvuruyordu.

Bazıları mücadele yitirildi zannetti. Oysa işçi hareketinin gücü, son on yıllarda ne kadar zayıflamış olursa olsun, hâlâ büyüktür.

Sendikaların savaş taktiği

Fransa sendika hareketi bölünmüş olsa da en sol sendika olan CGT hâlâ en güçlüsüdür. CGT, zaman zaman ikinci büyük konfederasyon olan Force Ouvrière'in desteğiyle, tam mücadele gücünü yitirmiş görünürken, baştan itibaren kenarda tuttuğu, yorulmalarına izin vermediği ağır topları savaşa alanına sürdü. Önce kamyon şoförleri girdi işin içine. Zaten asgari ücretle çalışan bu ağır işçilerin yüzünü güldüren tek şey fazla mesaiden kazandıkları paraydı, bu da kuşa çevriliyordu. Kamyoncular yolları kapattılar (Fransa'da kamyoncuların ve traktörleriyle köylülerin yaptığı bu tür eyleme "salyangoz operasyonu" denir). Hükümet akıllı davrandığını sanarak kamyonculara derhal taviz verdi.

Ama ok yaydan çıkmıştı. Ardından rafineriler, benzin depoları ve limanlar greve çıktı. Tabii bu grevlerin hepsi işgal (grev gözcülüğü) unsurları içeriyordu. Böylece Fransa Ecevit Türkiye'si'ne döndü! Benzin istasyonları önünde kuyruklar uzadı. Bazı istasyonlar kapandı. Bunu (işçileri zaten başka sorunlar da yaşamakta olan) tren şirketi SNCF'de ve Paris metro şirketi RATP'de süresiz grevler izledi. En son pilotların da greve çıkacağı açıklandı.

Hükümet fena halde sıkışmış durumda. 10 Haziran'da Avrupa Futbol Şampiyonası başlıyor. Ulaşımdaya yaşanacak iş bırakmalar Fransa'yı hem dünyaya rezil eder, hem de çok büyük gelirden mahrum eder. "Sosyalist" Parti içinde çatlaklar büyüyor. Meclis Başkanı işkolu kazanımlarından işyeri düzeyinde vazgeçilmesini öngören kötü şöhretli 2. maddeden vazgeçilebileceğini açıkladı. Bu satırlar yazılırken Fransız hükümeti CGT'nin başkanı Philippe Martinez'e görüşme teklif etmişti. Burjuva medyası CGT

ve Martinez'e düşman. Özellikle CGT'nin açıklamasını yayınlamak için genel grev günü Komünist Partisi'nin gazetesi *l'Humanité*'ye izin verilmesi, ama onun dışında hiçbir gazetenin çıkmasına işçilerin izin vermemesi, "totalitarizm" heyûlasının gündeme getirilmesine yol açtı. Martinez muhtemelen işçilerin sokakta kazandığı gücü, "Fransa'nın çıkarları" adına masada çarçur edecektir. Hareketin en baştan beri talebi olan "yasanın toptan geri çekilmesi"nden, "Fransa milli takımının şampiyonluğu için üç renkli Fransız bayrağı altında toplanmayı engellemek için" geri adım atacaktır. Ama olan olmuştur. Fransa işçi sınıfı şöyle ya da böyle zaferin eşliğindedir.

Şimdi 14 Haziran'da Paris'te merkezi bir miting yapılacak. Son yılların en büyük mitingi olması bekleniyor.

Fransa'yı örnek al!

Fransa'daki mücadele, "sendikalar bitti, mahvoldu" diyenlere ağır bir tokattır. Fransa'daki mücadele, işçi sınıfını "küreselleşme" karşısında çaresiz gösterenlere çok sert bir cevaptır. Fransa'daki mücadele, bütün Avrupa'da yükselen ön-faşist hareketlerin en güçlüsü Ulusal Cephe'nin (FN) lideri Marine Le Pen'in gelecek baharda cumhurbaşkanlığı seçimindeki olası başarısına vurulmuş bir darbedir.

Kıdem tazminatının fona devredilmesi, Türkiye işçi sınıfı için en büyük yenilgi olur. Önümüzde bu var. Fransa'yı iyi incelemeli, şimdiden örgütlenmeliyiz. Fransa'ya Fransız kalmamalıyız! Sınıf mücadelesi nelere kadir, görüyoruz! Fransa'daki başarıyı Anadolu toprağına taşımamız!

Pankart: "Gençlik tehlikede"

Fransa'da maskeli göstericiler henüz terörist sayılmıyor

Öncelik kıdem tazminatını savunmak! İşçinin kıdemi genel grev sebebi!

Patronlar ve hükümetleri işçilere saldırmakta bir bütün olarak birleşirken işçi sınıfı da kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı tüm güçleri ile seferber olmalı, iş güvencesini ve geleceğini mücadele ederek korumalıdır. İşçiler birleşip mücadele ettiğinde yenilmediklerini defalarca gösterdi. Haydi bugün de önümüzdeki en önemli sınıf taarruzunu püskürtmek için harekete geçelim!

Kıdem tazminatı işçi sınıfının en son iş güvencesidir. İşçilerin mücadeleye kazandığı en önemli haklarından biridir. Patronların keyfi bir şekilde işçileri işten atmasını engelleyen bir kalkandır! Bugün patronlar bu hakkı gasp etmeye, işçilerin kalkanlarını ellerinden alıp işten atmalara karşı onları savunmasız bırakmaya çalışıyor.

AKP, iktidara geldiğinden beri işçi sınıfına karşı saldırılarından bir gün vazgeçmedi. Taşeronun girmediği yer, işsiz çocuğu ya da akrabası olmayan aile bırakmadı. Son olarak geçtiğimiz haftalarda bir gece sabaha karşı Özel İstihdam Büroları'na işçi kiralama yetkisi veren işçi simsarlığı yasasını da mecliste onaylatarak hayata geçirdi. Şimdi ülke koca bir amele pazarına dönecek ve artık güvenceli işi olan birini görmek pek mümkün olmayacak.

İşte AKP ve patronların bu tabloyu tamamlayabilmek için yok etmesi gereken bir pürüz var: yıllardır saldırdıkları hâlde işçinin elinden bir türlü alamadıkları kıdem tazminatı. Bugün sıra işçinin kıdemine gelmiş durumda, işçi sınıfı için en önemli gündem budur.

İşçilerin ellerinden en büyük iş güvenceleri alınırken sendikalar bu soruna odaklanmalı, bu yasanın meclisten geçmemesi için tüm gücüyle

mücadele etmelidir. DİSK bu yasaya karşı kararlı bir mücadele vereceğini ısrarla vurguluyor. Türk-İş, en yüksek organı olan kongresinde kıdem tazminatının kırmızı çizgileri olduğu kararını alıyor. AKP'nin işçi bürosu gibi çalışan Hak-İş bürokrasisi ise AKP'nin bu saldırısına karşı kendi eliyle kıdem tazminatı kalkanını vereceğini söylüyor.

Tüm güçler seferber edilmeli!

Bu süreçte sendikalara büyük görevler düşüyor. DİSK ve Türk-İş bu süreçte örgütlü oldukları tüm fabrikalarda, işyerlerinde kıdem tazminatını kaldırma saldırısına karşı grevi

adım adım örmeli, tüm gücüyle gerçek bir greve çıkmalıdır. Türk-İş kongre kararına uymalıdır, uymazsa işçiler bu karara uyması için Türk-İş'e baskı yapmalıdır.

Hak-İş'e üye işçiler bürokrasinin yalanlarına prim vermeden Hak-İş'i mücadeleye, greve zorlamalıdır. Bürokrasi direktiği ölçüde de, işçiler onlardan kopmalı, ancak sendikalarına da sahip çıkarak öz örgütlenmelerini kıdem tazminatı saldırısına ve gelecek diğer saldırılara karşı kurmalıdır.

Sendikasıız işçiler kendi işyerlerinde kıdem tazminatını savunmak üzere komiteler kurmalı, greve katılmalıdır.

Genç işçiler en öne!

Hükümet kıdem tazminatı lafını ne zaman ağzına alsa, geriye dönük kazanılmış hakların korunacağını söylüyor. Hâlihazırda çalışanlar da düzenlemenin kendisini etkilemeyeceğini düşünüyor. Evet, şu anda çalışanlar işten çıkarılırsa kıdem tazminatlarını eski uygulamaya göre alacaklar. Ama sonra başka bir işe başladıklarında bu yeni uygulama onları da kapsayacak. Yani bana dokunmuyor diye düşünmek olmaz. Üstelik kıdem tazminatının fona devredilmesi aynı işyerinde çalışmaya devam ederken, sözde hakları korunurken bile eski çalışanları olumsuz etkileyecek. Çünkü yanı başında çalışan, işe yeni girmiş bir işçinin yeni düzenleme ile kolayca işten çıkartılabilmesi onun üzerindeki baskıyı da arttıracak. O hâlde şu

anda çalışan işçiler kıdem tazminatımıza dokundurtmayız derken, bu değişiklikten en çok etkilenecek olan genç işçiler, mücadelenin en önüne! Ve geleceğin işçileri, emekçileri! Fransa'daki lise ve üniversite öğrencisi kardeşlerimiz yolu gösteriyor. Yeni iş yasasına karşı mücadelenin en ön saftaki, en dinamik unsurları arasında yerlerini almış, bugünden geleceklere sahip çıkarak, sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele ediyorlar.

Patronlar ve hükümetleri işçilere saldırmakta bir bütün olarak birleşirken işçiler, emekçiler, gençler de birleşmeli, iş güvencelerini ve geleceklerini mücadele ederek korumalıdır. İşçiler birleşip mücadele ettiklerinde yenilmediklerini defalarca gösterdiler. Haydi, bugün de en önemli sınıf taarruzuna karşı tüm güçlerimizle seferber olalım!

İşçiye zorunlu BES (Bireysel Emeklilik Soygunu) geliyor!

Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek çalışanların Bireysel Emeklilik Sistemi'ne otomatik (zorunlu) katılımı için mevzuat çalışmalarının sonuna geldiklerini açıkladı. Uygulama 45 yaş altındaki tüm çalışanları kapsayacak. İlk etapta BES için ödenen katkı payı en az 100 lira olacak.

Mehmet Şimşek, bu uygulamayı çalışanların bireysel emeklilik sistemiyle tanıştırılması ve iç tasarruf oranlarının artırılması gibi gerekçelerle izah etti. İşin iç yüzüne bakıldığında bu açıklamaların gerçeğin üstünü örtmeye yarayan palavralardan ibaret olduğu görülecektir.

Bireysel Emeklilik Sistemi'ne zorunlu katılım, bireysel emeklilik

soygunu demektir. Asgari ücretliye yansımaları sene başında yapılan 300 liralık zammın tamamen erimesi demektir. Zaten Ekim ayında vergi dilimine girecek asgari ücretlinin eline geçecek para 1.107 liraya kadar düşüyordu. 100 lira BES kesintisi de yapıldıktan sonra 300 liralık zam tamamen buharlaşıp uçmuş olacak. Asgari ücret zammı bahane edilerek sene başından beri işçiden ipliğe yapılan zamlar da hesaba katılırsa, asgari ücretlinin iyice yoksullaşması kaçınılmaz.

İşçinin, Bireysel Emeklilik Sistemi'yle tanışık olmadığı için tasarruf yapmadığı yalandır. Tasarruf dediğiniz temel yaşamsal ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra insanların

gündemine gelebilecek bir şeydir. Bugün işçiler ücretleriyle ya ucucuna geçinmekte ya da büsbütün geçim sıkıntısı çekmektedir. 1.300 lira asgari ücret ise açlık sınırının altındadır. Amacı işçiyi emekçiyi soymak değil de tasarruf oranlarını arttırmak olanın yapacağı şey işçinin ücretlerini insanca yaşayabilecek düzeye çıkartmaktır.

Nitekim 2014 yılından bu yana yapılan pilot uygulamalarda otomatik BES kapsamına 2.100 lira üstünde maaş alan çalışanlar dâhil edilmişti. Şimdi asgari ücretli dâhil 45 yaş altı herkes sisteme dâhil edilerek büyük bir vurgun planlanıyor. Bireysel emeklilik şirketleri devasa kârlar elde edecek. Zira ilk etapta

18 milyon kişinin sisteme dâhil olduğu öngörülüyor. 60 günden önce de sistemden çıkmak yok. Mehmet Şimşek 10 yılda 100 milyar liralık ek tasarruf hedeflediklerini, bu rakamın ekonomiye kazandırılacağını söylüyor. Ekonomiye mi? Yoksa bireysel emeklilik şirketleri ve sermayeye mi kazandırılacak? 60 günden sonra paranızı kurtarmak istediğinizde bireysel emeklilik şirketleri çoktan alın terinizin üzerinden tatlı kârlarını cebe indirmiş olacaklar. İşçinin cebinden alınan başta bireysel emeklilik şirketleri olmak üzere patronların cebine konacak.

Neden mi? Çünkü bireysel emeklilik ile sosyal sigorta sistemi arasındaki en büyük fark budur.

Sosyal sigorta çalışanların emeklilik güvencesidir. Kâr amacı gütmeyen. Bireysel emeklilik sistemi ise asla zarar etmez. Zarar edeceği bir poliçeyi müşterisinin önüne sunmaz. "Zorunlu Bireysel Emeklilik Soygunu" bu anlamda zaten delik deşik edilmiş ve yozlaşmış sosyal sigortalar sisteminin tasfiyesinin de bir adımı olarak görülmelidir. Kiralık işçilik, Bireysel Emeklilik Soygunu ve kıdem tazminatının kaldırılması bir paket olarak işçi ve emekçinin çalışma koşullarının ve sosyal haklarının sermayenin çıkarına tırpanlanması projesinin birbirini takip eden ayaklarıdır. Sendikalar ve işçiler oyunu görmeli bu soygun projesine karşı direnmelidir.